

บทนำ

“...เอาละนะครับทุกคน เรามาถึงจุดเซฟกันแล้วตอนนี้ สำหรับวันนี้ผมก็ขอพักเอาไว้เท่านี้ก่อน ขอบขอบคุณคนที่เข้ามา รับชมกันด้วยนะครับ ถ้าชอบก็อย่าลืมกดไลก์กดซับสไคร์กันด้วยนะครับ แล้วเจอกับผม ‘สไลม์สไมล์’ ได้ใหม่ในคลิปหน้า แล้วจะรอเจอทุกคนนะครับ”

พูดจบปิดท้ายคลิปอย่างสวยงามแล้วผมก็กดปุ่มหยุดอัดวิดีโอพร้อมกับขยับเมาส์ เปิดโปรแกรมตัดต่อ เตรียมทำวิดีโอที่จะลงในคืนนี้อย่างรวดเร็วเพื่อจะได้มีอะไรใหม่ๆ มาลงในช่องชาแนล ‘SlimeSmileS’ ของผมเอง ช่องนี้ผมเปิดไว้ในยูทูปเมื่อช่วงปีที่แล้ว ผมอัดคลิปวิดีโอ เล่นเกมอะไรมาลงเรื่อย ๆ ส่วนผลการตอบรับก็เรียกได้ว่า...อืม พอไปวัดไปวา

“ทำอะไรของนายวะ ‘ไอ้มิว’ เห็นนั่งคุยอยู่กับตัวเองได้ทุกวัน”

ระหว่างที่ผมเริ่มลงมือตัดต่อวิดีโอของตัวเองก็เป็นเวลาเดียว

กับที่รุ่มเมทซึ่งเข้าหอยู่ด้วยกันเดินออกมาจากห้องน้ำพอดิ เส้นผมบนหัวลู่ลงเพราะยังขึ้นจากที่สระผมมา ผ้าขนหนูผืนเล็กพาดอยู่บนปาในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสวมส่วนเตรียมพร้อมนอนเรียบร้อยแล้ว

ผมหันกลับไปหาอีกฝ่ายพร้อมกับตืน้ำยู่เพื่อตอบคำถามนั้น

“ผมไม่ได้คุยกับตัวเองสักหน่อย ‘ฟีกซ’ ก็ออกไปตั้งหลายรอบแล้วว่าแคสต์เกมๆ”

“คืออะไรวะ” พุดพร้อมกับยกผ้าขึ้นมายีหัวเหมือนไม่ใช่ใจคำตอบเท่าไร ผมถอนหายใจออกมาเบาๆ อย่างอดไม่อยู่ เพราะตัวเองได้อธิบายให้เขาไปก่อนหน้านี้สองรอบแล้ว

“ก็คือการเล่นเกมที่อวดวิดิโอตอนเล่นลงไปด้วยเิงครับ แล้วผมขอพีที่รอบแล้วว่าเวลาผมถ่ายอยู่อย่าเดินข้างหลังกล้อง เพราะมันจะดูไม่โปรฯ”

ที่ต้องบ่นเพราะตอนเจ้าตัวกำลังจะไปอาบน้ำ ไอ้คุณฟีกซเล่นเปลือยครั้งบน ควบผ้าเช็ดตัวผิวปากเดินผ่านกล้องผมไปตอนที่ผมกำลังยิงชอมบี้ในเกมอย่างเมามัน คือหน้าผมในกล้องนี่เคร่งเครียดมาก แต่อะไรคือการที่ฉากหลังมีผู้ชายเปลือยมาเดินผ่านไปอย่างไยดี มันตดอารมณ์เกมใหม่

“ใครจะไปรู้กับนายด้วยละ ห้องนี้พีที่จ่ายค่าเช่าครั้งหนึ่งเหมือนกันนะเว้ย”

นายกรกชหรือว่าฟีกซ...รุ่นพี่ต่างคณะที่จับพลัดจับผลูได้มาเช่าห้องอยู่ด้วยกัน เป็นเรื่องของความบังเอิญล้วนๆ เพราะตอนผมหาหอพักหลังจากรู้ว่าจะได้เรียนมหาวิทยาลัยนี้แน่ๆ ไอ้คุณฟีกซที่วาก็กำลังหาคนมาแชร์ห้องด้วยเพราะหอแบบห้องเดียวที่เขาอยู่ราคามันสูงเกินไปจนเริ่มจ่ายไม่ไหว ก็ได้เพื่อนของเพื่อนฟีกอีกคนแนะนำเป็นทอดๆ มา เป็นอันว่าผู้ชายสองคนที่แทบไม่รู้จักอะไรกัน

เลยได้มาอยู่ด้วยกัน แต่อยู่กับเขามาได้เกือบเดือน ผมว่าเราก็สบาย ๆ กันทั้งคู่ละ

ถ้าไม่นับไอ้เรื่องที่เขารอบเดินผ่านกลิ้งไปมาด้านหลังนะ

“เอาเถอะครับ ผมว่าคนดูเขาคงเข้าใจ” พุดพร้อมกับถอนหายใจนิดหนึ่งก่อนจะกลับไปตัดต่อวิดีโอต่อ เดี่ยวต้องเผื่อเวลาเรนเดอร์ตอนลงวิดีโอในยูทูปอีก แต่น่าจะลงได้ตอนช่วงสองสามทุ่มแหละ ก็ถือว่าทำเวลาดี

“แต่พี่ไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่าทำไมทำอยู่นี้น่าสนุกตรงไหน” พี่กษย่นหัวคิ้วพร้อมกับเดินมาประชิดด้านหลังผม โน้มหน้าลงมาใกล้เพื่อดูหน้าจอให้เห็นถนัด ๆ “คนดูมิกก็เหมือนกัน เขาจะสนุกหรือที่ดูมิกเล่นเกม เกมมันต้องเล่นเองไม่ใช่หรือถึงจะสนุก ดูคนอื่นเล่นมันจะไปสนุกอะไร่ายย!”

“หนวกหูนะไอ้พี่กษ ออกไปห่าง ๆ เลย” โดนคำพูดแทงใจแล้วถึงกับรื้อนตัว ไร้வே! ผมก็รู้หรือกว่าไอ้ที่นั่งแสด ๆ อยู่ทุกวันนี้ผลตอบรับไม่ค่อยดีเท่าไรถ้าเทียบกับชาแนลอื่นที่เริ่มต้นมาในเวลาไล่เลี่ยกัน ไม่เห็นจะเข้าใจเลย ผมทำอะไรพลาดตรงไหน คนถึงไม่ค่อยตาม

“ทำไมมิกไม่ลองร้องเพลงอัดคลิปลงยูบ้างล่ะ” ไม่พูดเปล่า รุ่นพี่นิสัยเสียจอมกวนประสาทก็เริ่มหยิกแก้มผมจนยี้ด “แบบนั้นอาจจะสนุกกว่าด้วยซ้ำ”

“ไม่เอาหรอกพี่ อายเขา อีกอย่าง...ช่องผมไว้แคสต์เกมเหอะ”

หลังจากตัดต่ออยู่พักใหญ่ ในที่สุดวิดีโอของวันนี้ก็เสร็จสมบูรณ์ ผมกดเล่นเพื่อดูคลิปโดยรวมอีกรอบ น่าจะใช้ได้แล้ว ไม่มีติดขัดอะไร

แต่พอเปิดดูตัวเองแคสต์เกมบนหน้าจอได้พักหนึ่ง พี่กษ

ที่นอนเล่นมือถือบนเตียงก็เริ่มไหวตัว หันกลับมาเมื่อได้ยินอะไรแปลกๆ แวบเข้าหู เขาถามผมเสียงแปลกใจทีเดียว

“เมื่อก็นายว่าอะไรนะมิว”

“อะไรนะครับ” งงสิ ผมยังไม่ทันได้พูดอะไรเลย

“หมายถึงนายในคลิปปิดีโอ”

“อ้อ...” ผมลากเสียงยาว กดย้อนตัววิดีโอเล็กน้อย รู้ดีเสียวละว่าฟឹทชชะดูใจกับคำพูดไหน

‘...แล้วถ้าเราเล็งจากระยะตรงนี้ อ้อ! ส่วนเรื่องผู้ชายที่เดินผ่านหลังผมบ่อยๆ นั่นก็อย่างที่ทุกคนว่ากันนะครับ ผัวผมเอง ปล่อยเขาไปครับ อย่าไปสนใจอะไรมาาก ทีนี้ถ้าเราใช้ปืนตัว---

ผมกดปุ่มหยุดอีกรอบก่อนจะหันไปมองหน้ารุ่นพี่หนุ่มที่เลิกควั่นข้างหนึ่ง ชื่นว้เข้าหาตัวเองอย่างงๆ

“นี่ๆไปเป็นผัวมึงตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ผมก็แค่แซวเล่นเท่านั้นแหละพี่” พูดแล้วอดไม่ได้ต้องแบ่ปาก “คอมเมนต์ผมมีแต่คนพูดถึงฟឹทกันหมดเลย แม่่ง โคตรไม่ยุติธรรม ที่ฟឹททำก็แค่เดินไปเดินมาหลังกล้องเท่านั้นเอง”

“ทำไ้ได้วะ ก็คนมันหล่อ”

“ถ่อมตัวหน่อยก็ดีนะครับ”

“แต่มึงพูดแบบนี้มันอัธคิลิปไป จะไม่เป็นไรเหอะวะ” ฟឹทชเริ่มกลิ้งตัวไปหีบหมอนข้างจากเตียงผมมากอดบนเตียงตัวเอง นิสัยไม่ดี ชอบแย่งหมอนข้างคนอื่นใช้ตลอด “เดี๋ยวกิโดนเข้าใจผิดหรอก”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ มันก็แค่ขำๆ” ผมยกมือขึ้นโบกไปมาในอากาศ “ยังงิคนเขาก็รู้กันอยู่แล้วแหละว่าแค่มุข ไอ้ะ! เวลาขนาดนี้

แล้วเหรอ ผมไปอาบน้ำบ้างดีกว่า”

“ให้ผัวช่วยขัดตัวไหมครับ” พูดพร้อมกับส่งยิ้มยืยวนมาให้ มือ
ยังกอดหมอนข้างผมแน่น “จะได้สะอาดทุกซอกทุกมุม”

“สันตินเถอะพี่ แล้วอย่าลืมหาหมอนมาคืนผมด้วยละ” ผม
ว่าขณะถอดแวนวากับโต๊ะข้างเตียงฝั่งตัวเอง หยิบผ้าเช็ดตัวแล้ว
เดินลิ่วๆ เข้าห้องน้ำ ปล่อยให้ไออุ่นพื้จ่อมกวนประสาทคนนั้น
หัวเราะไล่หลังมา

ผมรู้ว่าเขากวนประสาท แต่ก็ต้องยอมรับว่าเราเข้ากันได้ดี
ในฐานะรูมเมทเป็นอย่างมาก เรียกได้ว่าเป็นคนที่ผมสนิทด้วยที่สุด
ในมหาวิทยาลัยนี้แล้ว ถึงแม้จะเพิ่งรู้จักเขามาเดือนหน้อยๆ เท่านั้น
ก็ตาม อย่างว่า...ก็มันต้องอยู่ด้วยกันทุกวัน ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็คง
ไม่ต่างจากตกรกทั้งเป็น

แต่เรื่องพี่ชนะ ช่างมันเถอะ

ผมอยากรู้แล้วว่าคณิพรอบนี้คนดูจะมีปัดแบ็กว่าไง

สาธุ...ขอให้อบนี้มีคนเฝ้าท์เยอะๆ ยอดวิวพุ่งๆ ยอดซับ
รัวๆ ด้วยเถอะ

อยากดั่งแบบแคสเตอร์คนอื่นๆ เขาสักที

บทที่ 1

ผมเบิกตากว้าง มองหน้าจอโทรศัพท์ที่ในหน้าเฝ้าของยูทูป
ที่เป็นชาแนลของตัวเองอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ยอดวิวสามหมื่นหน่อยๆ นั่น คอมเมนต์เป็นพันๆ นี่ ยอด
ซับสไคร์ที่ขึ้นเกินพันไปแบบไม่รู้ตัว...

ให้ตายสิ! นี่ผมกำลังจะดังแล้ว กำลังจะดังในชั่วข้ามคืน! นี่
ขนาดเพิ่งลงคลิปตัวที่ยอดวิวพุ่งมหาศาลตัวนี้แค่ไม่กี่ชั่วโมงเองนะ

“ไอ้มิว” เสียงเรียกของคนข้างตัวทำให้ผมต้องหันกลับไปหา
อย่างเสียไม่ได้ นี่ ‘ไอ้เก้ง’ หนึ่งในเพื่อนร่วมก๊วนผมเอง เจ้าตัวเดียว
กว่าผมไปเล็กน้อย แล้วก็ค่อนข้างเจ้าเนื้อ ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก มัน
เล่นกินทืออย่างกับสุบ “ดูอะไรอยู่วะ มึงเห็นไหมนะว่านั่นจะออก
สอบ”

“เออ จดแล้วๆ” ผมกดปิดหน้าจอมือถือแล้วหยิบปากกามา
จรดลงสมุดอย่างรวดเร็ว “ขอบใจที่เตือน”

“มึงดูชาแนลยูทูปของมึงอยู่เหวอ” ว่าพลางจดตัวคันจิของ

ภาษาญี่ปุ่นลงใส่สมุดอีก ๆ ผมเองก็รีบเร่งมือเพราะเริ่มทีหลังมัน
“เออสิ” หยิบมือถือขึ้นมา แก้วสลิปเปอร์เซนต์คือดูผิดแบ็กของ
ช่องตัวเองนี่แหละครับ

“หมกมุ่นนะมึง”

“แต่มึงต้องไม่เชื่อแน่” ผมพูดเสียงตื้นตัน “ตอนนี้ยอดซบกุ
เกินพันแล้วว้ย!”

“จริงดิ” ไข่แก่งทำตาโต นั่นแน่ ไข่นี้! ไม่รู้ชะแล้วว่าเพื่อนกำลัง
จะดัง

“เออสิวะ เดี่ยวจอดเสร็จก่อนแล้วเอาให้ดู ห่า! อาจารย์ลบแถว
แรกไปแล้ว เอามาลอกซิมึง”

ผมจัดการจดโน้ตใส่สมุด และเมื่ออาจารย์ลบไปจนหมด
กระดานและเริ่มพูดถึงเนื้อหาในบทต่อไป ผมก็ต้องหันกลับมอลอก
จากสมุดของไข่แก่งต่อ ไม่ทันได้สังเกตว่าเพื่อนข้างตัวเริ่มหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมากดเล่นทั้งที่เพิ่งจะเอ็ดผมไปเมื่อครู

โอ้ย...เมื่อยมือ นี่ใจคออาจารย์คิดจะออกสอบหมดนี่จริง ๆ
เหวอเนี่ย ใครจะไปจำได้หมดวะ

และเพราะกำลังใช้สมาธิกับตัวหนังสือตรงหน้า พอไข่แก่ง
สะกิด แม้จะแค่เบา ๆ ผมก็แทบสะดุ้งไปติดฝาผนังบนห้องเรียนได้
แต่คืนะที่ไม่ได้เผลอส่งเสียงร้อง แค่นั่นไปบิกตาโตใส่มันด้วยความ
ตกใจเท่านั้น

“ไข่ห่ามิว กูสะกิดนิดเดียว...มึงทำกูตกใจไปด้วยเลยเนี่ย”

“กูสติตกใจ ลัส! มีอะไร”

คราวนี้คนโดนถามกลับมีท่าทีลังเล “คือ...เอ่อ กูเพิ่งรู้ว่ามึงมี
รสนิยมแบบนั้น”

“รสนิยมเหี้ยอะไรของมึง” ผมรีบก้มลงไปลอกคันจิกจากสมุด

ของไอ้เก่งใส่สมุดตัวเองต่อเมื่อหางตาเห็นแวบ ๆ ว่าอาจารย์เริ่มจด
เนื้อหาใหม่ลงบนกระดานอีกแล้ว ไว้! มือหงิกหมดแล้วครับ สปีดทำ
นรกมาก

“ก็ในคลิปมึงเง เนี่ย คนดูมันทักกันตรึม” พูดพร้อมกับพยายาม
จะยื่นโทรศัพท์มาตรงหน้าผม สาส! อย่าบังคันจิ

“มึงอย่าเพิ่งชวนคุยตอนนี้ได้ไหม กูกำลังใช้สมาธิอยู่นะ”

นั่นแหละไอ้เก่งถึงได้ยอมล่าถอยออกไป แม้จะบ่นเล็ก ๆ
น้อย ๆ เป็นหมิ่นกึ่งก็ตาม แต่มันก็อยากได้สมุดตัวเองคืนเร็ว ๆ
เหมือนกัน เลยไม่ได้พูดอะไรมาก

จบคาบ ผมตั้งใจจะถามเรื่องที่ไอ้เก่งพยายามคุยกับผมในห้อง
แต่ผมนึกอะไรขึ้นมาได้อย่าง...คาบต่อไปผมมีรายงานรูปเล่มที่ต้อง
ส่งนี่หว่า! เมื่อคืนพรินท์ไว้เสร็จสรรพแต่ดันลืมเอามาเนี่ยนะ แถม
อาจารย์ที่ส่งรายงานชิ้นนี้ก็รู้ไว้แน่นอนว่าต้องส่งช่วงเริ่มคาบสิบนาทีก่อน
แรกเท่านั้น นานไปกว่านั้นไม่รับ

ถึงมันจะไม่ใช้งานใหญ่ คะแนนไม่ได้มากมายอะไร แต่ผมก็
ตั้งใจมาแล้วนะไฉย เอาไงดี ๆ จริง ๆ จะรีบนั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างปิ้ง
กลับไปเอาก็น่าจะทันแบบเฉียดฉิว แต่ช่วงเพิ่งเลิกคาบแบบนี้ต้องหา
ยากมากแน่

“เออ ไอ้มิว ที่กูจะถามในห้อง---

“แป๊บ เก่ง โทษ ๆ ๆ ตอนนี้กูอยู่ในช่วง Emergency” อย่าหา
ว่าผมกระแดะเลยนะครับที่ใช้ไทยคำอังกฤษคำ ผมเรียนนานาชาติ
มานะช่วงมัธยม เลยมีติด ๆ มาบ้าง

ผมตัดสินใจโทร.หารูมเมทสุดที่รักของตัวเอง ยกข้อมือขึ้นดู
นาฬิกา พิกซ์มิมอเตอร์ไซด์คู่ใจของตัวเอง น่าจะเอามาให้ผมได้ใน
สิบนาทีก่อน

“ฮัลโหล” ปลายสายรับเสียงจ้วเจีย นี่ปานนี้แล้วยังอยู่บนเตียง
อีกเหรอเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย!

“พี่ช ผมรบกวนพี่เอารายงานที่อยู่บนโต๊ะมาให้หน่อยได้ไหม
ผมลืมหยิบมาเมื่อเช้า นี่ต้องส่งคาบต่อไปแล้วเนี่ย”

ปลายสายเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะว่าง ๆ

“นั่นใคร”

เออ ลืมไป ไ้คุณพี่ชแม่งชี้เขายังกว่าอะไร แล้วไ้ที่เม้มชื่อ
ผมไว้ในมือถือนี่อ่านไม่ออกหรือยัง

“มิวเองครับ” ไม่ได้ ๆ จะไปรบกวนเขาต้องสุภาพหน่อย ยิ่ง
ตอนนี้รีบ ๆ อยู่

“มิวไหน”

“พี่รู้จักมิวหลายคนด้วยหรอ”

“มิวที่ขาว ๆ เตี้ย ๆ แว่นเอ๋อ ๆ หรือเปล่า”

“มิวที่หล่อ ๆ ฉลาด ๆ แล้วก็อยู่หอพักเดียวกับพี่ไงครับ”

“มิวนั้นหรอ”

“สรุปว่าพี่รู้จักมิวกี่คน”

“คนเดียว”

แล้วผมก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าเวลากำลังนับถอยหลังลงไปเรื่อย ๆ มัน
ใช้เวลามาทำตัวปัญญาอ่อนในสักันไหม

“พี่ คาบต่อไปจะเริ่มในอีกสิบนาที และรายงานนั้นสำคัญมาก
อาจารย์บังคับให้ต้องส่งต้นคาบ ไม่งั้นไม่รับ พี่ชขี้มอ! ไซค์เอามาให้
ผมหน่อยได้ไหมครับ ผมไม่มีทางเลือกอื่นแล้วจริงๆ”

ผมได้ยินเสียงปลายสายตรงเหมือนพยายามจะลุกจากเตียง
นั่นน่าขำใจมาก เพราะปกติพี่ชให้ความสำคัญกับเวลานอนของ
ตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด อย่างน้อยก็แปลว่าเขาอมให้ความสำคัญกับ

ผมอยู่ข้าง

“เรียกพี่กซสุดหล่อก่อน”

ผมชะงักไปทันที “อะไรนะ!”

“เร็ว” ได้ยินเสียงกลั้วหัวเราะในลำคอตามมา “จะเอาไหม
รายงานนะ”

แม่ง เปื่อจริง ๆ ไอรุ่นพี่บ้า เล่นอะไรไม่รู้จักเวล่ำเวลา

แต่เพราะผมกำลังรีบ และไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืด
อะไร ผมจึงได้แต่ทำตามคำสั่งนั้นอย่างว่าง่าย

“ผมอยากให้พี่เอารายงานมาให้ผมครับ พี่กซสุดหล่อ”

“ดีมาก อยู่ดีกมนุษย์ฯ ไช้ไหม”

“ครับ ไช้”

“อือ...เดี๋ยวเอาไปให้ อีกห้านาทีเจอกัน”

“ขอบคุณนะพี่ เดี๋ยวผมรอที่หน้าตึก” กดวงสายแล้วหันไป
มองหน้าเก่งที่ทำตาโตประหนึ่งมองตัวประหลาดที่หลุดมาจากสวน
สนุกหรืออะไรแบบนั้น อะไรของมันวะวันนี้ แต่ช่างเถอะ ตอนนี้ผม
กำลังรีบมาก คะแนนของผมกำลังจะเดินทางมาถึง

“ไอ้เก่ง มึงเป็นเหยื่ออะไรของมึงกูไม่รู้นะ แต่กูต้องไปเอา
รายงานก่อน กูขอให้พี่กซเอามาให้”

“อ้อ! อืม ไปดิ กูไปด้วย” มันว่าพร้อมกับเดินเร็ว ๆ ตามผมที่
ออกตัววิ่งนำก่อนอย่างใจร้อน

พี่กซขับมอเตอร์ไซด์มาถึงหน้าตึกผมในอีกไม่กี่นาทีต่อมา
เจ้าตัวอยู่ในเครื่องบินที่ดูขยับอยู่เหมือนโดนช่างเหยียบ
ก่อนเอามาใส่ ผมเผ้าก็ขึ้นไปคนละทาง แต่ถึงอย่างนั้นสาว ๆ จากคณะ
ผมหลายคนก็ยังคงกรีดกับความหล่อของเขา เออ นี่สินะที่เขาว่ากันว่า
คนหล่อทำอะไรก็ไม่ผิด จะแต่งตัวทุเรศหรือทำผมไม่เป็นทรงยังงี้

ก็ยังดูดีได้

เขาส่งรายงานปีกที่ผมวางไว้บนโต๊ะมาให้ทันทีที่เจอหน้า ผม
รีบยกมือไหว้แทบไม่ทัน

“ขอบคุณครับพี่ พี่ช่วยชีวิตผมไว้เลย”

“งั้นอย่าลืมให้คินนะ”

ผมมองหน้าเขางงๆ “อะไรครับ”

“ชีวิตนายไง”

“โห! โหดไปหรือเปล่าพี่ แค่อัปโมไซค์เอารายงานมาให้แค่นี้”

“อ้าว! ไหนบอกพี่เพิ่งช่วยชีวิตมิวไง”

“เปรียบเทียบ พี่ไม่รู้จักเธอ”

“ห่า! นี่ก็ยังวงอยู่แท้ๆ เลยนะ ภู่อามาเพื่อมึงเลยนะเว้ย” ไม่
พูดเปล่า ทำตัวโอนเอนไปมาแล้วมาชนหน้าที่ป่าผม ขอกลอกตาขึ้น
บนฟ้าทีหนึ่ง ก็สุดส่าห์เตือนแล้วตั้งแต่เมื่อคินว่าอย่ามัวแต่ดูบอล
เพลิน เหล้าก็อย่ากินเข้าไปเยอะ เป็นไงล่ะ วันนี้เลยมีสภาพเหมือน
ผีลืมหูลืมเลย สมควรไหมล่ะ

“ขอบคุณนะครับพี่กซ แต่เดี๋ยวผมต้องไปเข้าเรียนแล้ว พี่ไป
นอนพักได้ต้นไม้ตรงนั้นไหม”

“ห่า! พอกูหมดประโยชน์ละไล่เลยนะ”

ผมส่งยิ้มหวานให้เขา “ผมก็แค่แนะนำเท่านั้นเองครับ”

“เออ ขอโทษนะ มิว” เพื่อนร่วมคณะของผมสองคนเดินเข้า
มาสะกิดไหล่ ผมหันกลับไปมองคนหนึ่งที่หยิบมือถือขึ้นมาอยู่ในท่า
พร้อมถ่ายรูป “เราขอถ่ายรูปนายกับพี่กซหน่อยได้ไหม แบบ...รูปคู่
กัน”

“ฮะ!?” ผมยกนิ้วชี้ตัวเอง คือตอนแรกก็ดีใจนิดหนึ่งที่จะมี
สาว ๆ มาขอถ่ายรูปป่ะนะ แต่อะไรคือการที่เจ้าหล่อนขอถ่ายผมคู่

กับพี่ช “เรากับพี่ชเนี่ยนะ”

“อ้อ ใช่”

“ได้ๆ” คือจริง ๆ ก็อยากจะถามเหตุผลหรอคะ แต่เพราะว่าใจนี้ลอยไปอยู่ในห้องเรียนแล้ว จึงอยากรีบจัดการให้มันเสร็จ ๆ แล้วไปสักที

ผมปล่อยให้เพื่อนร่วมคณะที่ตัวเองลืมนชื่อไปแล้วกดคีย์ในโทรศัพท์สองแทะ จากนั้นผมก็บอกลาไ้เก่งที่ได้เรียนวิชานี้ หันไปขอบคุณพี่ชที่อุตส่าห์เอารายงานมาให้ แต่ยังไม่ทันได้ออกวิ่งเพื่อเข้าห้องเรียน รุมเมทรุ่นพี่ผมก็ออกปากถาม

“เรียนจบคาบนี้แล้วมีอะไรอีกหรือเปล่า จะกลับพร้อมกันไหม”

ผมหนึ่งไปนิดหนึ่งเพื่อคิดตาม แอบเห็นเหมือนกันว่าสองคนที่มาขอถ่ายรูปดูดีดักกันอย่างไรชอบกลกับสิ่งที่พี่ชพูด สงสัยยังกริดไม่เลิกเรื่องที่ได้เจอคนหล่อ ถึงแม้ว่าในมุมมองผม ไข่พี่ชจะไม่ได้หล่อขนาดนั้นก็เถอะ อาจจะเพราะผมเห็นเขามาหลายมุมมองมากไปหน่อย โดยเฉพาะมุมมอง

“ผมไม่มีอะไรแล้วละพี่ แต่จะรบกวนพี่เปล่าถ้าให้รอ”

พี่ชโบกมือในอากาศ “รบกวนหาอะไร ถ้ากวนจะถามหรือไปเรียนเถอะมิว เดียวพี่เดินอยู่แถวนี้”

นั่นแหละผมถึงได้รับบึ่งไปห้องเรียนเพื่อเอารายงานไปส่งต้นคาบ แม้จะยั้งๆ กับสีหน้าแปลกๆ ของไ้เก่งที่มองตามผมมาก็เถอะ และเมื่อจัดแจงส่งรายงานเสร็จ เดินไปนั่งที่โต๊ะแถวกลางๆ อันเป็นที่นั่งประจำของคาบนี้ ผมก็พอมีเวลาหายใจหายคอบ้าง เพราะคนอื่น ๆ กำลังกรุเข้าไปส่งรายงานอย่างกับฝูงซอมบี้ ส่วนผมซึ่งเป็นซอมบี้ที่หนีตายมาก็ควักโทรศัพท์ขึ้นมากดทันที ไ้เก่งส่ง

ข้อความมาหาในโปรแกรมแชทสี่เขียวสุดฮิต ผมกดเข้าไปอ่าน

KenG • ケン : ไอ้ห่ามว มึงนี่มีอะไรไม่เคยเล่าให้เพื่อนฟังเลยนะ

KenG • ケン : แต่เอาเหอะ ยังไงก็ยินดีด้วยนะมึง ไม่นึกเลยว่ามึง
จะซึ่งมีแฟนก่อนกู

KenG • ケン : ไว้กินข้าวด้วยกันคราวหน้า กูจะคั่นคอกถามมึง

ผมมองข้อความที่เพื่อนรักส่งมาอย่างสับสนเต็มที่ นี่ไอ้แก่ง
มันไปเอาอะไรมาเนี่ย ผมยังไม่มีแฟนเว้ย คนคุยด้วยยังไม่มีเลย จะ
เอาที่ไหนมาเป็นแฟน

แต่แล้วผมก็ต้องชะงักนิ้วที่กำลังจะส่งข้อความกลับไปด่าไอ้
แก่งลงเมื่อในหัวคิดถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ผมกดเข้าไปดูในหน้าช่องชาแนลของตัวเอง เลื่อนอ่านคอม-
เมนต์ที่ดูผ่านๆ ตาไปก่อนหน้านี้นี้เมื่อคาบที่แล้ว ตอนแรกก็คิดว่า
ตัวเองคิดมากไป หรือไม่มันก็แค่เรื่องขำๆ ที่คนดูเขาวางกัน แต่ที่ไหน
ได้ ไอ้คอมเมนต์แนวนี้นั้นมันไม่ได้แค่หลกิลิบลักร้อย แต่แหม่งมาเป็น
พัน!

Comment#23 : ว่าแล้วเขียวว่าคู่นี้เรียล! พี่ชแบบหล่อเข้ม แล้ว
พี่สโลมแบบแบ้วขนาดนั้น น่ารักเวอร์

Comment#62 : จริงๆ กูตามพี่เขามานานแล้ว เสียงเขาน่ารักมาก
แบบ...น่าฟัง เกมก็เล่นดี แต่มาเจอแบบนี้ฟินไป
สามล้านตลบ **#กขมิว**

Comment#101 : ฟังเสียงหึงๆ มานาน สรุปแหม่งเป็นจริง?

Comment#319 : เสียตาย มีผิวชะแล้ว กูว่าจะจับทำเมียชะหน่อย

#ไม่ทัน

Comment#478 : อยากให้พี่ชกับพี่มิวออกคลิปคู่กันจังคะ รอดู
นะคะ **#กชมิว**

Comment#599 : **#กชมิว** รอดูคลิปคู่ครับ

และอื่น ๆ อีกมากมายที่ส่วนใหญ่แล้วจะอวยให้ผมได้เสียกับ
พี่กชมาก และที่มากพอ ๆ กันก็คือให้ผมถ่ายวิดีโอคู่กับรุมเมทรุ่นพี่
ของตัวเอง

ผมรู้สึกมีหัววูบขึ้นมา ไม่รู้ไม่เรียนมันแล้วครับตอนนี้
อาจารย์หน้าห้องอยากจะพูดอะไรก็พูดไป ตอนนั้นผมกำลังงงวยกับ
สิ่งที่เพิ่งได้รับรู้

เฮ้ย! เอาจริงดิ? นี่ผมนั่งตัดต่อคลิปวิดีโอ นั่งหาเทคนิคในเกม
มาเล่นให้คนอื่น ๆ ดูมาเป็นปี แต่กลับมาเริ่มดังเพราะไอ้ที่ผมพูด
เล่น ๆ ไปว่าพี่ชเป็นผู้ผมเนี่ยนะ แบบนี้ก็ได้อะไร!

ไม่ละ มันไม่ใช่ละ ต้องมีอะไรผิดพลาด ไม่ผมก็คนดูนี้แหละ
ที่ต้องเพี้ยนกันไปข้าง คือผมเข้าใจว่าตัวเองพูดว่าไอ้ผู้ชายที่เดินอยู่
หลังกล้องผมเป็นผู้ผม แล้วก่อนหน้านี้ก็มีบ้างที่แฟน ๆ แฉเรื่องนี้
แต่มันไม่เคยเลยเถิดถึงขั้นเชื่อจริงจังขนาดนี้มาก่อน ผมล้อเล่น
จริงจังไปหรือ แค่วาดเล่น ๆ ไปแค่ประโยคเดียวเนี่ยนะ

Comment#806 : เฮ้ย! พี่มิวคบกับพี่กชอยู่จริงรีเปลา เขาอาจจะ
แค่พูดเล่น ๆ ก็ได้

นั่นไง! ในที่สุดก็มีคนทัก ถึงจะปาไปเม้นท์ที่เกือบพันแล้ว
ก็ตาม แกมคนที่มาตอบคอมเม้นท์ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันเลยว่า

ระหว่างผมกับพี่กษมันชัดเจนอยู่แล้วว่าเราคบกัน (ตรงไหนวะ!) แถมมีอยู่อันหนึ่งมีการทำบอกว่า ‘ไม่เชื่อลองดูนี่’ แล้วแปะลิงก์ยูทูปอีกอันไว้ด้วย

และเมื่อผมหยิบหูฟังขึ้นมาเสียบ กดเข้าไปดูลิงก์นั้น ผมก็ต้องค้นพบว่าเลเวลการเงินธนาคารของคนกลุ่มนี้ไม่ธรรมดา...

‘ไอ้มิว ไปนอนได้แล้ว นี่มันดึกมากแล้ว’ เสียงไอ้คุณพี่ชดังแทรกเข้ามาระหว่างที่ผมกำลังแคสต์เกมปลูกผักทำสวนอย่างเมามั่นหน้าผมในกล่องที่ยิ้มแย้มจนถึงเมื่อครูบุดบั้งขึ้นนิดหนึ่ง เสียงที่ตอบกลับอีกฝ่ายก็ค่อนข้างซุ่ม

‘อีกนิดน่าพี่กษ จะหมดวันแล้วเนี่ย ปลูกเบอร์รี่เสร็จแล้วไปนอนเลย’

‘มึงจะมาดี ๆ หรือให้กูเดินไปอุ้มขึ้นเตียง ไอ้มิว’

นี่เป็นส่วนหนึ่งมาจากวิดีโอที่ผมอัดตอนเล่นเกมทำฟาร์ม จำได้ว่าคลิปนั้นยาวเป็นชั่วโมงเพราะแทบไม่ได้ตัดต่ออะไร แล้วหลังจากนี้ผมก็ปิดคลิปเพราะไม่อยากรบกวนถึงกับรุมเมทตัวเอง แต่ในคลิปที่ผมกำลังดูอยู่ตัดภาพไปที่อีกคลิปหนึ่งซึ่งเป็นเหตุการณ์สั้น ๆ ของผมกับพี่กษนั่นแหละ คราวนี้พี่กษเดินเข้ามาในกล่องตอนผมเล่นเกมพัลเซิลเกมหนึ่ง เจ้าตัวหันสาลี่ที่ปอกแล้วเสร็จสรรพมาป้อนใส่ปากผมแล้วก็จากไป มันแค่นั้นเองจริง ๆ จากนั้นวิดีโอก็ถูกตัดมาเป็นตอนที่เราคูยตอบโต้กันเรื่องผ้าปูเตียงโดยมีแค่เสียงของพี่กษลอดเข้ามา

คือเอาเป็นว่ามันเป็นคลิปรวมโมเมนต์ระหว่างผมกับรุมเมทตัวเองนั่นแหละ คือถ้าดูแค่ในคลิปนี้แล้วเหมือนเราเป็นคู่สามีภรรยา

ที่แต่งงานกันมานานแล้ว ไม่รู้จะพูดอะไรกับคนตัดต่อวิดีโอนี้ คงบอกได้แค่ว่าเจ้าตัวมีความมานะพยายามมาก

ทันทีที่ฟีกชดูคลิปนรณี่จบหลังจากพาผมมาส่งที่ห้องพักของพวกเรา ไอ้พี่ตัวแสบถึงกับต้องหัวเราะก๊ากออกมาเสียงดังลั่นราวกับนั้นเป็นสิ่งที่ตลกที่สุดที่เขาเคยเจอมาตลอดชีวิต และนั่นทำให้ผมที่กำลังสับสนงงงกับเรื่องนี้ขมวดหัวคิ้วมุ่น

“ทำอะไรของพี่”

“ก็ขำจินตนาการของคนที่ทำไอ้คลิปนี้ออกมาไง กูตลกที่แบบ บางอันแหม่มีข้อความหวาน ๆ ชวนเลียนขึ้นมั่วด้วยนะเว้ย อย่างกับกูกะมึงอยู่กินกันยังงัยชอบกล”

“ฟีกช! นี่ไม่ตลกนะ” ผมแทบจะกระตืบเท้าเรา ๆ ด้วยความอึดอัดใจ “แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดี ผมโดนแฟนคลับคิดว่าเป็นเกย์ไปแล้ว แล้วก็พี่ด้วยนะ พี่ยอมได้เหรอครับ”

“มึงจะไว้วางใจไปทำไมวะ” ฟีกชว่าพร้อมกับโยกหัวผมไปมา ยิ้ม ๆ อย่างไม่เดือดร้อนอะไร “ลองคิดดูในแง่ดีดี จากคลิปนี้ทำให้มึงมีคนติดตามเพิ่มตั้งเยอะแยะ ยอดวิวก็พุ่งถล่มเลยไม่ใช่หรอ ถือเป็นการโฆษณาตัวเองไง ส่วนไอ้เรื่องที่เขาเข้าใจผิดกัน มึงก็แค่อธิบายในคลิปต่อไปก็สิ้นเรื่อง”

“บอกในคลิปต่อไปเหรอครับ” ผมพูดเสียงเบาพร้อมกับคิดตาม ก็จริงอย่างที่ฟีกชบอก ถ้าคนเข้าใจผิดก็แค่แก้ให้เขาเข้าใจถูกก็พอ ไม่เห็นต้องแตกตื่นอะไร

“ชาย...แต่จริง ๆ ถ้ามันทำให้กระแสของช่องมิดิ เราจะเล่นเป็นแฟนกันตามน้ำไปเลยก็ได้ล่ะ” ชายหนุ่มพูดที่เล่นทีจริงก่อนจะหัวเราะร่วน แต่สิ่งที่ฟีกชพูดทำให้ผมเงยหน้าขึ้นไปสบตาเขาทันที

“เล่นเป็นแฟน?”

“ซ่าย... ไหนๆ มิวก็บ่นๆ อยากได้คนดูเพิ่มอยู่แล้วไม่ใช่หรอ แต่อันนี้ฟัลล่อนนะ เพราะถึงมิวจะอยากได้แฟนคลับเพิ่มยังไง แต่ถ้าต้องมาเป็นแฟนกับพี่---”

เสียงพี่ชเงียบไปเมื่อผมเอื้อมมือไปออกแรงบีบแขนเจ้าตัวแน่น

ผมรู้ว่าพี่ชกำลังมองผมด้วยความงจนถึงที่สุด อย่าว่าแต่เขาเลย แม้แต่ตัวผมเองก็ยังงงว่าเกิดความคิดนี้ขึ้นมาได้อย่างไร ผมรู้ดีว่ามันผิดที่จะโกหกใครๆ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม แต่นึกถึงจำนวนยอดวิว ยอดผู้ติดตาม ยอดคอมเมนต์พวกนั้นแล้วเหมือนน้ำลายจะหก

คุณลองคิดดูสิ ขนาดแค่คลิปนั้นคลิปเดียว แคผมหลุดปากไปสั้นๆ แบบไม่จริงจิงว่ามีความสัมพันธ์กับพี่ชในแง่นั้น คนยังโผล่เข้ามาขนาดนี้ แล้วถ้าเกิดผมบอกพวกเขาว่าพี่ชเป็นแฟนผมจริงๆ ได้ทำคลิปด้วยกันสองคนจริงๆ คนจะตามกันเยอะขนาดไหน

และเพราะไอ้ความหน้ามีดินี้แหละที่ทำให้ผมหลุดปากออกไปอย่างไม่รู้ตัว

“พี่ช ผมว่านะ... พี่คงต้องเป็นแฟนผมแล้วละ”

บทที่ 2

ฟឹทชกำลังนอนเล่นโทรศัพท์มือถือบนเตียงของตัวเอง ขณะที่ผมเริ่มเซตกล้อง เปิดโปรแกรมอัดวิดีโอและขั้นตอนพื้นฐานอื่นๆ ที่ทำประจำก่อนจะอัดคลิป

“ฟឹทช” ผมเรียกคนที่ยังกลิ้งไปมากับมือถือตัวเอง เจ้าตัวผงกหัวขึ้นมาเล็กน้อยให้

“ว่าไง”

“พร้อมยังฟឹ”

“พร้อมอะไร”

“อ้าว!” โดนถามกลับจึงผมนี้หันไปโวยวายแทบไม่ทัน “ก็ที่พี่สัญญาว่าจะออกกล้องกับผมรอบนี้ไง! อย่าเบี่ยงนะฟឹ ลูกผู้ชายพูดแล้วไม่คืนคำไม่ใช่หรอ”

ฟឹทชยิ้มเข้ากับคำพูดผม แต่ก็ไม่ได้พูดต่อล้อต่อเถียงใดๆ เจ้าตัวกดเล่นมือถือต่ออีกพักหนึ่งก่อนจะยอมวางมันลงกับเตียง แล้วเลื่อนเก้าอี้มาข้างผม

“แน่นอนสิครับ น้องมิว พี่นะลูกผู้ชายอยู่แล้ว แต่อาทิตย์นี้บุฟเฟต์เนี่ยอย่างนะครับ หวังว่าน้องมิวลูกผู้ชายคนดีที่หนึ่งจะไม่ลืมสัญญา”

ผมกัดฟันอย่างเขินเขี้ยวทันทีที่พี่ชพุดประโยคนั้นจบ

หน้อย! ไอ้พี่บ้า ไม่คิดจะเกรงใจน้องรุ่มเมทาดำๆ ที่ยังเป็นแค่นักศึกษาตัวน้อยอยู่เลยนะ พอได้ข้อเสนอจากผมเข้าหน่อยก็ซัดซะเต็มที

อ้อ? ข้อเสนออะไรนะเหรอครับ จะเป็นอะไรไปได้นอกจาก...

สามวันก่อน หลังจากผมพูดจาบบีนอย่างการขอพี่ชเป็นแฟน

“หา!” นั่นคือคำแรกที่พี่ชพุดออกมาหลังจากผมบอกว่าเขาคงต้องเป็นแฟนผมแล้วละ...

เออ มาลองคิดดูตอนนี้ก็โคตรอาย หน้าเพ็งมาร้อนตอวันนี้แหละ

“แฟนมิวเนี่ยนะ”

“ไม่ใช่ๆ ผมหมายถึง---” นี่ผมพุดผิดไปหน่อยสินะ “หมายถึงเล่นเป็นแฟนนะ พี่คงต้องมาเป็นแฟนผมแบบหลอกๆ แล้ว ผมตั้งใจจะพุดแบบนั้น”

“เป็นแฟนมิวแบบหลอกๆ?”

“ใช่ครับ” พยักหน้าแข็งขันมาก

“เพื่อ?”

“อ้าว!” นี่ตกลงเรายังอยู่ในมิติเดียวกันอยู่รีเปล่าเนี่ย “ก็เพื่อให้ยอดวิวยอดขับของผมมันเพิ่มขึ้นนะสิพี่ ก็พี่พุดเองไม่ใช่เหรอ”

“เฮ้ย!” พี่ชอุทานแตรริมฝีปากยังมีรอยยิ้มขັນ ยัง! ยังคิดว่าผม

ล้อเล่นอยู่อีก “บ้าเหอ มิวก็รู้ว่าพี่พูดเล่น”

“แต่ผมเอาจริง” หมายถึงเรื่องที่เล่นเป็นแฟนนะที่เอาจริง
พี่ชที่เริ่มรู้ว่าผมไม่เล่นด้วยเริ่มหุบยิ้มแล้ว “ไม่เอาน่า มิว”

“น้ำ~ พี่ช” เห็นสีหน้าซึ่งขงของเขาแล้ว ออไม่อยู่ ต้องปรีไป
เกาะแขน ส่งสายตาขอร้องอ่อนวอนแบบสุดๆ ไปให้ “แค่เล่นเป็น
แฟนกันหลอกๆ หนักล้องเท่านั้นเอง ไม่ยากหรอก”

“ไม่เอาอะ” ตอบปฏิเสธหน้าตาเฉย “พี่ว่าไม่เห็นจะเข้าท่าเลย”

“โอ้! เข้าท่าสิพี่!” บทจะดื้อ ผมเองก็ไม่เบาหรอก บอกเลย “พี่
ก็เห็นแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น” ผมผายมือไปทางคอมพิวเตอร์รุ่นโปร
ที่ราคาแพงสุดของตัวเอง “เนี่ย แค่ผมพูดเล่นๆ ว่าพี่เป็นแฟนผม
คนก็แห่มาจากไหนไม่รู้ตั้งมากมาย นี่ยอดขับผมเกินพันก็เพราะ
คำพูดประโยคนั้นแหละ พี่จะมากบอกว่ามันไม่เข้าท่าอีกได้ไง”

เหมือนพี่ชจะเพิ่งรู้ตัว เขาเกาะมือผมออก คิ้วเรียวขมวด
ติดกัน

“แล้วพี่จะได้อะไร” พูดพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“หา!?”

“ก็เท่าที่ฟังดูเนี่ย มีแต่มิวไม่ใช่เหอที่มีแต่ได้กับได้ หนึ่งเลย
ได้เป็นแฟนกับคนหน้าตาดีแบบพี่---” อูหะวะ! พูดออกมาได้ ถึงจะ
หน้าตาดีจริง ๆ แต่ไอ้การพูดเองนี่ก็เกินไปหน่อยนะ “แม้จะแค่
หลอกๆ ก็ตาม สอง มิวได้คนตามช่องของตัวเองเยอะขึ้น แต่พี่
ไม่เห็นได้อะไรสักอย่าง”

ถึงคราวที่ผมต้องขมวดคิ้วขึ้นบ้างแล้ว ผมเองก็ไม่หน้าด้าน
พอจะตอบกลับไปแบบ ‘พี่ก็จะได้คบกับคนหน้าตาดีแบบผมไง’ ด้วย
ลี

“นั่น...ผมมีข้อเสนอ เป็นการแลกเปลี่ยนที่จะขอให้พี่ช่วย”

แต่นายกรกชยกมือขึ้นโบกกลางอากาศ
“พี่ว่าเราอย่าทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่เลย แคบอกแฟนฯ มิว
ไป---”

“ผมจะเลี้ยงข้าวเย็นพี่ทุกอาทิตย์!”
พี่กชชะงักก็ไปทันที ตาเบิกกว้างขึ้นทั้งสองข้าง
ผมว่าผมมาถูกทางแล้วละ
“...ก็แค่ข้าวเย็นมื้อเดียว” ยัง! ยังจะตอรอง
“สองมือ!” ผมรีบพูดแทรก “สองมือต่ออาทิตย์เลย เย็นเสาร์
กับอาทิตย์เป็นไงครับ”

“ก็แค่ข้าวเย็นเองเปล่าวะ”
“ผมยอมให้พี่เลือกร้าน เลือกของที่อยากกิน ราคาเท่าไร
ก็ได้---”

“ตกลง งั้นพี่ยอมเล่นเป็นแฟนมิว” พุดชัดขึ้นมาพร้อมกับโอบ
บ่าผมอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าชื่นมื่น “ไว้ใจได้เลย พี่ว่าพี่มีสกล
แอ็กติ้งสูงอยู่”

หน้อย! ไอ้คนเห็นแก่กินเอ๊ย!

ก็...เป็นอะไรประมาณนั้นแหละครับ

ตัดกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน
ตอนนี้ผมกำลังเปิดเกมฟีที่เพิ่งซื้อทางออนไลน์มาสด ๆ ร้อน ๆ
โดยมี ‘แฟน’ ปลอม ๆ อย่างพี่กชนั่งอยู่ข้าง ๆ มองสิ่งที่ผมกำลังทำ
ตาแป๋วเหมือนเด็กน้อยที่ไม่รู้เรื่องใด ๆ
และเด็กโคงคนนี้ก็ไม่วอช้าที่จะเอ่ยปากถาม
“มิว ทำไมต้องให้พี่มานั่งข้าง ๆ ตอนมิวจะเล่นเกมแบบนี้ด้วย
ล่ะ”

“อ้าว!” ยัง! ยังไม่จบอีก “ก็พี่สัญญาแล้ว แลกกับข้าวเย็น---”
“ไม่ๆ อันนั้นพี่รู้ แต่พี่หมายถึง...มันจะมีความหมายอะไร
หรือ”

“อ้อ! มิติพี่” มั้งนะ “ก็...เอ่อ พี่อาจจะต้องแสดงละครนิดๆ
หน่อยๆ ตอนผมเล่นอะ”

“ยังไง”

“อย่าง...ไม่รู้ดิ สมมติผมตกใจผึ๊ง พี่ก็...เอ่อ ปลอบผมมั้ง”
ผมเองก็ไม่เคยมีแฟนเป็นผู้ชายซะด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไง

“อ้อ! โอเค แค่นั้นใช่ไหม”

“เอาให้เป็นธรรมชาตินะพี่”

“เออน่า แล้วจะเล่นหรือยัง ฟังเสียงเริ่มเกมนี้มานานจนเริ่ม
หลอนแล้วนะ”

ผมจึงเริ่มกดอัดวิดีโอ พูดทักทายคนดูอย่างที่เคยทำมา
เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือผายมือไปทักทายรุ่นพี่ข้างตัว แต่ผมไม่ได้
บอกหรือกระแนะว่าเขาเป็นแฟนผม แบบนั้นดูโจ่งแจ้งแล้วก็จิกๆ ไปนิด
แค่บอกไปว่าเป็นคนที่หลาย ๆ คนถามถึงก็พอ

“เฮ้ย! ไข่มีว ตรงนั้น” พี่ชยยื่นหน้าเข้ามาหาใบจรดต้นคอขณะ
ที่ผมบังคับตัวละครในเกม “เมื่อพี่เห็นเทียนอยู่ล่ะ”

“ไหนพี่ ตรงไหน”

เกมนี้ผมเล่นเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่หลงเข้าไปในป่าพร้อมกับ
เทียนไขหนึ่งเล่ม สิ่งที่เราต้องทำก็คือหาเทียนเล่มต่อไปที่อยู่ตามจุด
ต่าง ๆ ซึ่งต้องทำให้เจอก่อนที่เทียนในมือจะละลายหมดไปซะก่อน
แล้วถ้าเราต้องอยู่ในความมืดนานเกินไป อาจจะโดนผีหลอกจนเกม
โอเวอร์ได้ แล้วเสียงซาวด์เอฟเฟกต์ในเกมจะทำให้ดีไปไหน คือให้
บรรยากาศชวนขนหัวลุกจริง ๆ

ผมบังคับเด็กชายผ่านหน้าจอ แล้วเดินไปตามทางที่พี่ชบอก
เพื่อหาเทียน

“พี่ ไม่เห็นมีเลย”

“อ้าว! สงสัยดูผิด”

“โห! พี่แม่งมั่ววะ เชื่อก็คืออะไรได้บ้างไหมเนี่ย”

“เฮ้ย! เมื่อกี้พี่ก็ช่วยหาจนเจอไปแล้วรอบหนึ่งนะเว้ย ช่ายๆ
เดินช่ายดิ ไอ้มิว ทางนี้รามาแล้วไม่ใช่หรอ”

“ช่ายเมื่อกี้ไปทางต้นไม่ใช่หรอพี่! แล้วเสียง...เฮ้ยๆๆ! ไอ้ผี
ตาบอดจะมาแล้ว”

“วิ่งสิมิว รอฟอตตริบป็นหรอ”

“พี่ ไอ้เด็กนี้มันเหนียวง่าย จะวิ่งมั่วๆ ไม่ได้”

เอาละสิ บรรยายภาคในเกมมันกดดันจนใจผมเต้นร่วไปหมด
พี่ชเองก็ดูจะลุ้นไปพร้อมกัน มีอนี่บีบไหล่ผมแน่นเชียว ไอ้บ้าเอ๊ย!
เสียวโวย! อย่าเพิ่งโผล่มาตอนนี้นะ จะอยู่ถึงตอนเช้าอยู่แล้ว

“มิว...พี่ว่าเสียงแบบนี้...”

ผมก็คิดแบบพี่ชเหมือนกัน เสียงฝีกำลังจะมายังไงล่ะ

“พี่! เทียนจะหมด! เทียนจะไม้ด! ช่วยผมหาเทียนก่อน”

“วิ่ง! มิว วิ่ง! มันตามมาข้างหลัง---”

“ผมหอบแล้วเนี่ยพี่” หมายถึงตัวละครที่ผมบังคับอยู่นะ แม่ง
เหนียวง่ายฉิบหาย แคंबบังคับให้วิ่งแปบเดียว...

“อ้าก!/เหี้ย!”

ผมอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกับพี่ชหลังจากเราโดนผี
ตาโป้แฮ่ใส่หน้าจอไปหนึ่งรอบ จากนั้นหน้าจอก็ค่อยๆ มีดลง คำว่า
Game Over เเด่นหราขึ้นมา แล้วก็มิตัวเลือกให้เล่นต่อหรือกลับไป
หน้าเมนู แต่ตอนนี้ผมกับพี่ชหันไปลูบบ่าลูบไหล่กันอย่างเสียขวัญ

“เฮ้ยเฮ้ย!” พี่ชวาชณะยกมือปิดหน้า “ไอ้มิว เมื่อก็ถูกใจจริง ๆ นะนั่น”

“พี่คิดว่าผมไม่ตกใจเหรอ” ใจนี้เต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกมาจากอก

แม่ง! มันสะดุ้งตอนตุ้งแซ่แน่ละครับ

“นึกว่าจะช็อกตายคาคอมพิวเตอร์อยู่แล้ว”

“ผมนี่มือชั้นเหวี่ยงไปหมดเลย โห! มันน่ากลัวจริง ๆ ครับ คุณผู้ชม คือบรรยากาศเกมเขาทำมาดีมาก” ผมว่าอย่างนี้ไม่ลืมหืมกำลังอัดคลิป และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนดูเป็นเรื่องสำคัญ “แบบ...ภาพกับซาวด์เขาทำเรากลัวจริง ๆ ดูลิ มือผมเปียกไปหมดเลย แต่เกมโหดมากจริง ๆ ครับ นี่ต้องหนีผี ต้องคอยฟังเสียง ต้องคอยหาเทียน”

“แล้วเทียนก็หายากจริงอะไรจริง” พี่ชพยกหน้าเสริม ผมสูดหายใจแรง ๆ ทีหนึ่งเพื่อเรียกขวัญและกำลังใจ

“มาครับ เอาใหม่ พี่ชรอบนี้ช่วยผมหาหน่อยนะ ตั้งใจมองทางด้วย แล้วพี่อะ ชอบทำให้ผมล่อ ผมจะตายก็เพราะพี่นี่แหละ”

“อ้าว! ไอ้มิว นายเล่นกากเองจ้ะ จะมาโทษพี่ได้ไง”

“พี่ลองมาเล่นเองใหม่ละ” ผมถามกลับพร้อมกับยืมข้าว จากนั้นก็เริ่มตั้งสมาธิทุ่มให้แก่การเล่นตรงหน้า

ผมเป็นคนที่เล่นเกมจริงจังนะ คือเล่นไม่เก่งหรอก แต่ตั้งใจเล่นมาก ส่วนการที่มีพี่ชมาช่วยบอกทาง ช่วยออกความเห็น ชวนผมคุยนู่นนี่ก็ทำให้ผมผ่อนคลายลงได้มาก รู้สึกสนุกไปกับเกมมากขึ้นเหมือนมีคนมาเจอชะตาแบบเดียวกันอยู่ข้าง ๆ

คือตอนแรกก็ว่าจะให้พี่ชมาเล่นเป็นแฟนหลอก ๆ โดยการให้กำลังใจตอนผมสะดุ้งผิอยู่หรอก แต่ไป ๆ มา ๆ เขาดันสะดุ้งพร้อมผมด้วยนี่สิ

คือเกมที่ผมกำลังเล่นอยู่นี่ทำมาดีจริง ๆ บรรยากาศดีมาก แต่วันนี้คงต้องพักไว้เท่านี้ก่อน เริ่มจะค่ำมากแล้ว ผมจึงเริ่มพุดปิดคลิปพร้อมกับบอกทุกคนดูและขอให้เขาติดตามคลิปเกมนี้ในพาร์ทต่อไป หลังจากผมกับพี่กชบอกสวัสดิ์คุณผู้ชมแล้วก็ป็นอันเสร็จสิ้น ได้เวลาตัดต่อคลิปเพื่อเตรียมเรนเดอร์ลงช่องเสียที

“ฟู้ว! เรียบร้อย” พี่กชว่าพร้อมกับแก้งยกแขนขึ้นปาดเหงื่อทั้งๆ ที่ไม่มีเหงื่ออะไรบนหน้าพี่แกทั้งนั้นแหละ “ให้ตายเถอะ! มิวสนุกดีวะ ตื่นเต้นฉิบหาย”

“ใช่ พี่ นี่ถือว่าเกมดีเลยนะเนี่ย คุ่มค่ากับทุกบาทที่เสียไป” ผมว่าขณะเปิดโปรแกรมเตรียมตัดต่อ

ผมเป็นคนเล่นเกมแต่และไม่คิดจะสนับสนุนของเถื่อนอยู่แล้วยิ่งตั้งแต่มาเปิดช่องของตัวเองยิ่งเข้าใจว่าการทุ่มเทพยายามทำอะไรมาก ๆ ย่อมอยากได้ผลตอบแทนกลับมาอย่างสมน้ำสมเนื้อ คนสร้างเกมก็คงคิดเหมือนผมเช่นกัน

“เออ แล้วนี่คนดูมิวเขาจะคิดยังไงเนี่ย สรุปพี่ก็ไม่ได้ทำอะไรที่ดูเหมือนเป็นแฟนกับมิวเท่าไรเลยนะ”

เรื่องนี้ทำให้ผมกังวลนิดหนึ่ง แต่จะให้ผมประกาศออกไปด้วยคำพูดชัด ๆ ว่าพี่กชเป็นแฟนผมในช่องของตัวเองก็ยังไม่พร้อม ครั้นจะหวังให้พี่กชทำเป็นเล่นละครผ่านกล้อง พี่กชก็คงไม่รู้เหมือนผมนั่นแหละว่าควรจะทำยังไง คลิปที่ออกมาเลยกลายเป็นว่าผู้ชายสองคนนั่งเล่นเกมด้วยกันเท่านั้นเอง

“เอาเถอะครับ เราเริ่มจากอย่างนี้ไปก่อนแล้วกัน” ผมถอนหายใจเบา ๆ “เดี๋ยรรอดูผลตอบรับจากรอบนี้ก่อน ถ้ายังงี้ไว้ค่อยลองพูดว่าพี่เป็นแฟนผมคลิปหน้าก็ได้”

“มิวว่าไงก็ตามนั้นแล้วกัน”

ผมมองเพื่อนรุ่นพี่ที่เดินกลับไปทั้งตัวนอนบนเตียงของตัวเอง
หยิบมือถือขึ้นมาดูเล่นอีกแล้ว สมแล้วที่เป็นเด็กยุคเดียวกับผม

“เออ พี่ช”

“หือ?”

“ขอบคุณนะพี่”

พี่ชเงยหน้าขึ้นมาจากโทรศัพท์ “เรื่อง?”

“ก็ที่พี่ตกลงช่วยผมนี้ไง แถมยังมานั่งเล่นเป็นเพื่อนกันอีก”

“อ้อ! เรื่องเล็กน้อย” เขาว่า “อีกอย่าง...ได้นั่งเล่นเป็นเพื่อนมึง
ก็สนุกดี”

ผมคลี่ยิ้มออกมา ตีใจเหมือนกันที่อีกฝ่ายสนุกไปกับผมด้วย

“เออ แต่ยังไงก็อย่าลืม...”

ผมชะงักมือที่กำลังจะเสียบหูฟังเข้าหูหูหนึ่ง

“เนืออย่างเย็นวันเสาร์นี้นะ”

“จ๊ะ

เรื่องกินฟรีนี่สำคัญที่สุดจ๊ะ

ผมดูปฏิกิริยาที่ได้จากแฟนคลับในสองสามวันต่อมา
ปรากฏว่าถล่มทลายยิ่งกว่าคลิปอื่นที่ผมบอกว่าพี่ชเป็นผัวผม
เสียอีก

ผมยกแก้วดูดน้ำลำไยจากหลอดขณะมองคอมเมนต์มากมาย
ไปด้วย เก่งที่นั่นอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้ามมองผมด้วยสายตาหน่ายๆ เจ้า
ตัวยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาจากนั้นก็เริ่มเร่งผม

“เฮ้ย! ไข่มึง รีบแตกข้าวหน่อยได้ไหมวะ ไก่มึงซัดแห้งติดจาน
หมดแล้ว อาย้มัวแต่เล่นโทรศัพท์ได้ไหม”

ผมเงยหน้าขึ้นไปมองเพื่อนทั้งที่ริมฝีปากยังเปื้อนยิ้ม

“โหะๆ ภู่อ่านมันท์เฟลีนไปหน่อย” แล้วผมก็จัดการซ้ามันไก่ของตัวเองโดยที่มีอยู่ยังเลือนอยู่หน้ายุทูปสลับกับหน้าเพจเฟซบุ๊ก มีหลายคนถามเข้ามาเยอะมากกว่าตกลงผมกับพี่กชคบกันจริง ๆ ไช้ไหม แปดสลิปเปอร์เซนต์พันธงไปแล้วว่าคบกัน ส่วนตัวผมเองยังไม่ยอมรับหรือปฏิเสธข่าวนี้อย่างเป็นทางการ และความนิ่งเฉยนี้คงทำให้ทุกคนคิดว่ามันคือการยอมรับ

“มึงนี่นะ ยัมน้อยยัมใหญ่อย่างกับคนบ้า แต่กูก็ว่ามึงบ้าจริง ๆ วะที่คิดจะเรียกคนดูด้วยวิธีนี้”

“ก็ทำไมอะ” ผมแก้งลอลยหน้าลอลยตาใส่อีกฝ่าย

ตอนนี้อั้เก้งรู้แล้วว่าผมกับพี่กชไม่ได้เป็นแฟนกันจริง ๆ อย่างที่มันเข้าใจตอนแรก เพราะผมอธิบายให้มันฟังเองนั่นแหละ ตอนนั้นเลยกลายเป็นว่าเจ้าตัวต้องตกกระไดพลอยโจนมารับรู้ความลับของผมด้วย และเอาจริง ๆ เหมือนมันจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับเรื่องแก้งเป็นแฟนของผมกับพี่กช แม้ว่ามันจะยังไม่ชัดเจนขนาดนั้นก็ตาม

“ก็ภูว่ามันปัญญาอ่อนไง มีอย่างที่ไหนให้คนเข้าใจผิดว่าเป็นเกย์เพื่อแลกกับคนดู อย่างนี้มึงก็จับผู้หญิงไม่ได้เลยนะเว้ย พี่กชเองก็เหมือนกัน”

คำอธิบายนั้นทำให้ผมต้องเงยหน้าขึ้นมามองหน้าเพื่อน

ผมไม่ได้คิดถึงแง่เนี้ยมาก่อนเลยแฮะ เพราะไม่ได้คิดจะมีแฟนช่วงนี้ด้วยจริง ๆ ละมั้ง แต่พออั้เก้งพูดผมก็ชกเห็นด้วย หรือว่ามันจะไม่ดีนะถ้าผมแก้งเล่นเป็นแฟนกับพี่กชจริง ๆ

“มิว ๆ” เสียงเรียกของเพื่อนร่วมคณะทำให้ผมหันหน้ากลับไปหา

ปัทที่อยู่เอกจิ่นนะเอง หล่อนยืนอยู่ข้างโต๊ะกินข้าว ในมือมีสมุดและซีทประกอบการเรียน

“ว่าไง ปัท”

“ตกลงว่าแกกับพี่ชเป็นแฟนกันจริง ๆ ไช้ปะ”

“โห!” ผมยิ้มให้เจ้าหล่อน “ดูช่องเราด้วยเหอ ดิใจจัง”

“แล้วตกลงว่ายังไง” ปัทไม่ยอมพาทออกนอกเรื่อง “นี่ในบอร์ด
คนเขาเถียงกันจะเป็นจะตาย นายก็ไม่ยอมให้มันชัดเจนสักที”

“อ้อ! มิวกับพี่ชนะ---” ไข่แก่งพยายามจะแก้ความเข้าใจผิด
แต่ผมพูดขัดมันก่อน

“ไช้ เรากับพี่ชเป็นแฟนกันจริง ๆ”

ปัทเบิกตาขึ้นนิดหนึ่งด้วยความตื่นเต้น ไม่แปลกใจอะ ผู้หญิง
คณะผมสาววายกันเกินเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้มั้ง

“นั่นก็เป็นเรื่องจริงสินะ ดี” ปัทว่า ยกมือขึ้นมาโบก “ฉันจะไป
เข้าห้องเรียนก่อนละ ดีใจกับนายแล้วก็พี่ชด้วยนะ ไว้เดี๋ยวมาเมาท์
ใหม่”

และเมื่อเจ้าหล่อนเดินจากไป เพื่อนซี้ก็ฟาดมือลงบนหัวผม
แรง ๆ ทีหนึ่งทันที

“อ๊อ! ไข่บ้าแกง” ผมคราง “ติ๊กทำไมเนี่ย เจ็บนะเฮ้ย!”

“หมั่นไส้มึง ได้ฟังที่กูพูดไปเมื่อกี้บ้างรีเปล่าเนี่ย หา?”

“ก็มัน---”

“อ้าว! แกง ทำไมไม่ไปตีเพื่อนแบบนั้นล่ะ”

เสียงของพี่ชดังขึ้นทำเอาผมกับแกงสะดุ้ง หันไปมองเจ้าของ
เสียงพร้อมกัน

วันนี้รูมเมทของผมก็ยังอยู่ในสภาพเสื่อผ้ายับเยิน ผมเผ้ารุงรัง
เหมือนทุกที แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยกลบรัศมีความหล่อของเขาไปได้เลย
หมั่นไส้วะ

“พี่ช มาไ้ครับเนี่ย” ผมว่าขณะที่เขยิบกระป๋องให้รุ่นพี่นั่งลง

ข้างๆ “มีเรียนหรือครับ”

“อ้อ ชดเชยนะ” ว่าพร้อมกับปิดปากหา “โคตรซีเกียจตื่น”

“แล้วฟีกินอะไรหรือยัง ไปซื้ออะไรมากินไหม ยังพอมีเวลาก่อนคาบจะเริ่ม”

“เออ ดีเหมือนกัน มิวจะเอาอะไรเพิ่มไหม เดี่ยวฟี่ซื้อมาให้”

“ไม่เป็นไรฟี่ ผมอิ่มแล้ว เก่งอะ เอาอะไรรีเปล่า ผากฟีกชใหม่”

ผมหันไปถามเพื่อนที่มองมาทางพวกเราด้วยสายตาแปลกๆ
เจ้าตัวส่ายหน้าพิบพิบ

“ไม่เป็นไรครับฟี่ ตามสบายเลย”

และเมื่อฟีกชลุกออกไป ให้อัเพื่อนซี้ตัวกลมของผมก็นมหน้า
ลงมากระซิบ

“กูว่าพวกเอ็งสองคนเหมือนคนคบกันจริง ๆ มากกว่าจะแค่
แก๊งเล่นละครแล้วนา~ แน่ใจนะว่าไม่ได้หลอกกูเรื่องแก๊งคบนะ”

“ไอ้ห่า! บ้าปะเนี่ยมึง”

ใครจะไปหลอกข้าซ้อนแบบอินเซ็ปชั่นขนาดนั้น แล้วผมกับ
ฟีกชเนี่ยนะ แพน? ฮ่า ๆ ๆ ก็แค่รูมเมทรุ่นพี่รุ่นน้องปกติเปลวอะ

ไอ้เก่งอะ คิดมาก!

บทที่ 3

**ผมว่าต่อให้ไม่ต้องพูดออกจากปากตรงๆ ทุกคนก็เข้าใจ
ไปเรียบร้อยแล้วว่าผมกับพี่ชคบกันจริงๆ**

Comment#120 : ชัวร์เลย แฟนกันชัดๆ มองเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย

Comment#127 : กรีดดดดดด ฟิน

Comment#150 : ตกลงคบกันจริง ๆ ไหมอ่า

Comment#161 : เปิดตัวแล้วๆ

ผมนอนแผ่อยู่บนเตียงผึ่งของตัวเอง แน่นอนว่าคนส่วนมาก
เข้าใจว่าผมกับพี่ชคบกันอยู่จริงๆ แต่อีกจำนวนไม่น้อยก็อยากให้
ผมพูดให้ชัดเจน

Comment#190 : ประกาศว่าคบกันหน่อยสิ

Comment#450 : ตกลงคบกันจริงไหมอยากรู้

Comment#573 : คงไม่ได้คิดไปเองแล้วใช่ไหม กขมิจจริง ๆ ใช่ไหม

ผมถอนหายใจออกมาชนิดหนึ่งขณะเหวี่ยงโทรศัพท์ลงข้างตัว
เหม่อมองเพดานสีขาว สงสัยคลิปรอบนี้ต้องหลุดออกมาจากปาก
จริงๆ แล้วมั้งว่าพวกเราคบกัน ถึงแม้มันจะเป็นแค่เรื่องโกหกก็ตาม
อันที่จริงที่ผมเลืยมมาตลอดก็เพราะไม่อยากโกหกแฟน ๆ นี่แหละ
แต่จะมากลบล้ำ ไม่เล่นเป็นแฟนกับพี่กชต่อตอนนี้อใจไม่ถึงพอ ไม
่น่าจะทันแล้วด้วยซ้ำ เพราะทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเราคบกัน
แล้วผมก็ไม่ได้แก้ข่าวตรงนี้เลย

เสียงเปิดประตูห้องดังขึ้น ผมรีบลุกพรวดขึ้นจากเตียงขณะ
คนที่เพิ่งก้าวเข้ามาหอบแฮก ๆ

“โทษทีที่ให้อรนะ มิว”

“โห! ช้าวะพี่” ผมแก้งงพูด แต่เห็นสภาพเหงื่อซอกของเจ้าตัว
แล้วก็เห็นใจนิดหน่อยเหมือนกัน “นึกว่าจะไม่ได้เลี้ยงแล้วนะเนี่ย
เนืออย่างพี่เนี่ย”

“บ้า เลี้ยงดี ไม่เลี้ยงก็ผิดคำพูดปะวะ” เจ้าตัวว่าขณะที่ผมคว่ำ
กระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกง “ขอโทษจริงๆ ที่ให
อรนะมิว พอดีที่บ้านร้างตัวไว้ หิวแล้วละสิ”

“หิวครับ” ผมตอบตรง ๆ แต่ไม่ได้โกรธอะไรอีกฝ่ายหรอก “งั้น
เราไปกันเลยดีกว่า พี่มีหมวกกันน็อกอีกอันใช่ไหมผม ขออืมนะ”

หลังจากเรามาถึงร้าน จัดแจงเอาเนื้อที่ได้มาซูดแรกลงบนเตา
ทองของผมนั่งร้องโครกครากทันที

ผมหันร่อนขึ้นชนิดหนึ่งด้วยความอาย ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะ
เบา ๆ จากคนตรงหน้าที่กำลังพลิกแผ่นเนื้ออย่างเมามั่น

“โถ! น้องมิวผู้น่าสงสาร หิวจนท้องก๊วหมดแล้ว”

“เงียบเลยพี่ คิดว่าความผิดใครกันล่ะ”

“โอ้ๆ ไม่มิโหหวนะ มา เดี่ยวพี่บริการเจ้ามือให้ ตอบแทนที่พามาเลี้ยง”

ผมแบ่ปากให้เขานิดหนึ่งเพราะเจ้าตัวชอบพูดย้ำเรื่องที่ผมต้องเลี้ยงเขาเหลือเกิน นี่เขาเห็นผมเป็นคนยังงั้นเนี่ย ไม่ผิดคำพูดหรอกนา ในเมื่อสัญญาแล้วว่าจะเลี้ยงก็คือเลี้ยงสิ!

“เออ แต่พຽນนี้พี่คงไม่ว่างช่วงเย็นนะ ต้องไปทำธุระกับที่บ้านวะ”

“เลื่อนไปวันอื่นก็ได้เนาะครับ” ผมว่า เพราะเงื่อนไขในการเล่นเป็นแฟนคือการที่ผมต้องเลี้ยงข้าวเขาสองมื้อต่ออาทิตย์ “ผมไม่ถืออยู่แล้ว ไม่ต้องมื่อเย็นก็ได้ด้วยซ้ำ แคบอกผมมาแล้วกันว่าจะให้เลี้ยงมื่อไหน”

“อืม” เจ้าตัวทำสีหน้าครุ่นคิด “จ้ะ...เช้าวันจันทร์เป็นไง พี่อยากกินหมูปิ้งหน้าหอ”

คำพูดนั้นทำให้ผมเลิกคิ้วขึ้นทันที

“แนใจนะพี่ว่าแค่นั้นพอ” ก็ตามปกติ ถ้ามีคนบอกว่าจะเลี้ยงข้าวอะไรก็ได้เนี่ย ใครๆ ก็อยากกินอาหารดีๆ แพงๆ กันอยู่แล้วไม่ใช่หรอ ถึงผมจะไม่ได้มีเงินมากมายขนาดนั้นก็เถอะนะ

“อ้อ แค่นั้นพอแล้ว” เจ้าตัวยิ้มหวานมาให้ผม “ให้เลี้ยงแต่ของแพงๆ เดี่ยวน้องหมดตัวพอดี”

เออ ก็รู้ตัวซะ พี่ขนี้ใจดีอย่างที่ผมคิดไว้จริง ๆ สมแล้วที่เป็นรุมเมทผม

หลังอาหารมื่อหนึ่งที่ล่อเอาผมจุกไม่น้อย (ตามประสาคนกินบุฟเฟต์ทั่วไป) พี่ชก็ชวนผมไปเดินย่อยตามร้านอะไรก็แล้วแต่ที่พี่แกสนใจ ผมได้หนังสือเกี่ยวกับคันจิมาหนึ่งเล่มในขณะที่เสียแ่ได้

เสื่อมาตัวหนึ่ง และพอลอาหารที่เพิ่งยัดเข้าเข้าไปเริ่มย่อย ผมก็เริ่มอยากของหวานขึ้นมา

“พี่ช ผมอยากกินไอติม”

“หืม? ไหวเหรอหรือนะ” ร่างสูงข้างด้วยกยืมขัน พุดแซว ๆ “เมื่อกี้ยังโอดครวญจะเป็นจะตายอยู่เลย หายจุกแล้วหรือไง”

ใช่ครับ เมื่อกี้ผมครวญจะเป็นจะตาย...แต่ไอ้พี่นี่กลับไม่เป็นอะไรเลยสักนิดทั้ง ๆ ที่ยัดเนื้อย่างเข้าไปมากกว่าผมตั้งเยอะ กระเพาะน่าจะเป็นหลุมดำขนาดย่อมอะ

“ไหวพี่ ผมหายจุกแล้ว แล้วตอนนี้ปากก็ต้องการน้ำตาล”

“งั้นกินอะไร สเวนเช่นส์ไหม หรืออยากกินอะไร”

“สเวนเช่นส์ก็ดีครับ”

“งั้นพี่เลี้ยงนะ”

เป็นอันว่าผมเลี้ยงเนื้อย่างพี่แก ส่วนพี่แกเลี้ยงไอติมผมกลับเออ ก็ให้ความรู้สึกไม่เลวทีเดียว แม้ว่าเงินที่ออกจากกระเป๋าผมจะมากกว่าเป็นสองเท่าตัวก็ตาม

“เออ มิว” พี่ชว่าขณะดักกล้วยในซามเข้าปาก “เรื่องช่งยูทูปของนายอะ”

“ครับ?”

“พี่ได้ยินมาว่า ถ้าเกิดมิมมีคนดูเยอะ ๆ จะได้เงินจากยูทูป”

ผมไม่สะท้อนกับคำถามนั้น ผมคิดว่าเขารู้อยู่แล้วด้วยซ้ำ

“ใช่ครับ พี่ไม่รู้เรื่องนั้นหรือหะ”

“ม่ายอะ”

“แล้วมันทำให้พี่รู้สึกแยหรือเปล่า” ผมถามกลับตรง ๆ แต่จริง ๆ เหตุผลที่ผมรับปากว่าจะเลี้ยงเขาสองมื้อทุกอาทิตย์ก็เพราะเรื่องนี้ด้วยนี่แหละ “เพราะมันอาจจะเหมือนผมเอาพี่มาหาเงิน? ถ้า

“รู้สึกไม่สบายใจ---”

“อ๊อ! ไม่หรอก ตามสบายเลย” พี่ชว่าพร้อมกับโบกมือสองสามที “แต่มิวนี่ก็เก่งนะ หาวิธีหาเงินด้วยตัวเองด้วย”

“มันก็ได้มากมายอะไรหรอกพี่” ผมพูดยิ้มๆ ดีใจที่อีกฝ่ายชวนคุยเรื่องงานอดิเรกตัวเอง “แต่ทำแล้วมันสนุกดีนะ ทำด้วยใจมากกว่า เงินที่ได้ถือเป็นค่าขนมซ้ำๆ”

“แต่หลังจากนี้ก็จะได้มากขึ้นไม่ใช่เหรอ” เขาว่า “ก็คนดูเริ่มเยอะขึ้นเรื่อย ๆ แล้วนี่”

“ก็หวังว่านะครับ แต่ผมไม่หวังได้เงินจริง ๆ จัง ๆ หรือ ว่าแต่ผมขอชิมรสนี้หน่อยได้ไหม พี่จะกินของผมด้วยก็ได้ล่ะ”

“ได้เหรอ งั้นขอละนะ”

ว่าแล้วเราสองคนก็แลกไอศกรีมกันกิน เออ รสมีอคค่าที่พี่ชสั่งมาก็อร่อยดี ปกติผมไม่ค่อยชอบกาแฟหรือเพราะมันขม แต่ไอติมมีอคค่านี้ก็ไม่แย่นขนาดนั้น

จบสิ้นมื้อเย็นทั้งของควาและของหวาน พวกเราทั้งสองคนก็กลับมาที่หอ

“ให้ตายสิ! เหนื่อยซะมดวันนี้” พี่ชว่าพร้อมกับถอดเสื้อเปลี่ยนที่นอนบนอย่างที่ทำเป็นประจำ พี่แกไม่เคยอายหุ่นกับผมหรอกครับ แต่ก็อย่างว่า จะอายทำไม ผู้ชายด้วยกัน

“อ้าว! พี่จะนอนนี่หรือครับคืนนี้ ไม่กลับบ้านหรือ ไหนบอกพรุ่งนี้มีธุระกับที่บ้าน”

“มี แต่ช่วงสายๆ นู่นแหละ วันนี้ขอนอนนี่ก่อน ไม่อยากขับรถแล้ว” พูดแล้วเจ้าตัวก็เดินไปหยิบข้าวของเตรียมอาบน้ำ ผมพยักหน้าหงึกๆ ทันทึ

“ดีครับ ขับมอเตอร์ไซด์ตอนกลางคืนมันอันตราย”

พี่กซหันมายิ้มยิวยวนให้ผม “เป็นห่วงกันกับออกมา”

“ก็ต้องเป็นห่วงดีพี่” ไม่ห่วงจะพูดแบบนั้นทำไมละ จริงไหมครับ “กลางคืนมืดๆ มันอันตรายจริงๆ นะ มอเตอร์ไซด์อะ ขนาดตอนกลางวันยังน่ากลัว”

พี่กซหนึ่งไปนิดหน่อยกับคำพูดตรงๆ ของผม ก่อนเจ้าตัวจะพยักหน้ารับแทนๆ แล้วเตรียมดึงเข้าห้องน้ำ “เออๆ เข้าใจแล้ว งั้นพี่ขออาบน้ำก่อนนะ เหนียวตัวเป็นบ้าเลย”

“ครับ” ผมตอบรับพร้อมกับทิ้งตัวลงบนโต๊ะคอมพิวเตอร์ หยิบหนังสือที่เพิ่งซื้อมาวันนี้ขึ้นมาวาง นอกจากเรื่องทำช่องแล้ว ก็มีเรื่องภาษาญี่ปุ่นนี่แหละครับที่ต้องพัฒนา

ผ่านไปอีกสองวัน ผมเตรียมตัวจะอัดคลิปใหม่เพื่อลงเกม ที่เล่นค้างจากวันก่อน และผมก็คิดว่าถึงเวลาแล้วที่ผมต้องตัดสินใจ (ไม่อย่างไ้คำนี้เลย) แพนๆ ว่าผมกับพี่กซกำลัง...คบหาอยู่กันอยู่

“อ้าว! คราวนี้จะบอกตรงๆ แล้วหรอ” พี่กซว่าขณะเลื่อนเก้าอี้จากโต๊ะฝั่งตัวเองมานั่งข้างผม “เห็นวันนั้นยังบอกว่าไม่อย่างโกหกด้วยคำพูดตรงๆ เลย”

“มันไม่ได้แล้วพี่” ผมว่า “คนกระหน่ำถามเข้ามาเยอะขนาดนี้ อีกหน่อยคงบุกมาถึงมหา'ลัยเพื่อเค้นเอาคำตอบ”

“ถึงมาหาถึงมหา'ลัยก็คงได้คำตอบว่าคบกันอยู่ดี” พี่กซพูดลอยๆ และสิ่งที่เขาพูดก็ไม่ผิดเลย เพราะหลังจากวันนั้นที่ผมบอกปัดไปว่ากำลังคบกับพี่กซ ข่าวลือนี้ก็แพร่กระจายออกเป็นวงกว้าง เพราะมันมันก็คงไม่ต่างกันเท่าไรหรอกมั้ง ถ้าผมจะพูดเรื่องนี้ลงคลิبدังนั้นหลังจากกดอัดวิดีโอ ผมจึงหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดก่อน

จะลงมือเล่นเกม

“สวัสดีครับทุกคน ก็กลับมาพบกับผม สโลมส์ไมล์ส์อีกเช่นเคยนะครับ และวันนี้เราก็มีแขกพิเศษเช่นเดิม...ฟีกซ รุมเมทของผมนั่นเอง”

“สวัสดีครับ” ยกมือไหว้ให้กำลังใจด้วย น่ารักมากพี่ชายประหนึ่งนางสาวไทยกันเลยทีเดียว

“ก็...ก่อนจะเริ่มเล่นเกมวันนี้ะครับ ผมก็...มีเรื่องจะประกาศกับทุกคนอย่างเป็นทางการ” พูดแล้วหันไปยิ้มให้ฟีกซ ผมเดาว่ามันอาจเป็นยิ้มซิด ๆ ลักหน่อย ผมเป็นคนโกหกไม่เก่งนะ แล้วก็ไม่ใช่ชอบโกหกเป็นทุนเดิมด้วย แต่อีกฝ่ายก็แก้สถานการณ์ได้อย่างรวดเร็วด้วยการ เอ่อ ทำตัวกวนตีนใส่ผม

“อ้าว! มองหน้าพี่ทำไมอะน้องรัก บอกผู้ชมไปสิ หน้าพี่ไฉ่หลังจากนี้ค่อยมองก็ได้ ความหล่อไม่กระเด็นไปไหนหรอก”

“โห! ฟีกซ” ขึ้นเสียงสูงได้โดยไม่ต้องแสดงเลยครับ ความหมั่นไส้นี้ก็ของจริง “ไม่ค่อยหลงตัวเองเลยนะพี่ ก็...อะแหม่ อย่างที่ทุกคนสอบถามกันเข้ามามากมายนะครับ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราสองคน ไซ้ใหม่พี่”

“ซ้ายยย”

“ก็...” ผมยกสองมือขึ้นมาประกบกัน “วันนี้ผมจะมาแถลงการณ์อย่างเป็นทางการ เพราะมีทั้งคนที่อินบ็อกซ์ถามเข้ามาที่หน้าเพจ ถามทั้งในคอมเมนต์ มากมายเหลือเกิน ก็ขอบอกไว้ ณ ตรงนี้เลยนะครับว่า...” ผมเว้นช่วงนิดหนึ่งเพื่อกลั่นใจ “ผมกับฟีกซ เราคบกันอยู่”

“อ่าฮะ”

ผมหันไปมองหน้าเขาทันที “อ่าฮะอะไรของพี่”

“อ้าว! ก็...อ่าชะ ไซ่ใจ” เขาตอบกลับมายิ้มๆ “เราสองคนคบกันอยู่ ก็ตามนั้นไ้ครับ”

“หันหน้าบอกคนดูสิพี่” ผมพยายามกลบเกลื่อนใบหน้าที่ร้อนขึ้นของตัวเองด้วยการทำเสียงกวนๆ ใส่เขากลับ “บอกผมทำไมล่ะ นุ่น คนดูเขาอยากเห็นหน้าพี่เต็มๆ นุ่น”

“ก็ทำได้อะเนอะ คนมันหล่อ”

ความประหม่า กระดากเขินอายอะไรหายไปหมดเลยครับ พี่ชมีความสามารถลบความรู้สึกพวกนั้นออกจากผมได้จริง ๆ เหลือแต่ความหมั่นไส้ล้วน ๆ

“อืม” ผมแก้งตื้หน้าแข็ง พยักหน้าแแกนๆ “เอาเลยพี่ อยากจะพูดอะไรก็เชิญ”

“อ้าว! มิวไม่ตีใจเธอ ได้เป็นแฟนกับคนหล่อแบบนี้” ไม่พูดเปล่า เจ้าตัวเลื่อนมือมายีหัวผมแรงๆ พร้อมกับส่งยิ้มหวานให้หน้าตาเฉย

นะ...น่ารัก

อยู่ๆ ผมก็รู้สึกว้าวไ้พี่ชนี้น่ารักขึ้นมาซะงั้น?

เฮ้ย!? เดี่ยว ใจเย็น! นุ่นรุมเมทมึงนะ!

“อ้าว! ตายๆ หน้าแดงซะแล้ว สไลม์ยี้มของเรา” พูดเสียงกล้วหัวเราะไม่พอ ยังจะเลื่อนมือมาหยิกแก้มผมอีก ไ้ว้ย! หน้าคนนะ ไม่ใช่ตุ๊กตาทายายยี้ด

“นี่ พี่ช พอเลยๆ” ผมปิดมือเขาออก “จะได้เล่นใหม่เนี่ย เกมเนี่ย คนดูเขารอดูอยู่นะครับ เอ้า! เร็ว พร้อมยัง ผมจะกดเข้าเกมแล้ว”

“แล้วเราไม่ต้องหอมแก้มกันให้ผู้ชมดูก่อนเธอ”

ผมหันขวับไปมองเขา เบิกตากว้างทันที “พี่ชว่าไ้งนะ”

“อ้าว!” รอยยิ้มบนริมฝีปากเขาเปิดกว้างมากขึ้น “ไม่ใช่ที่เรา
เตี้ยมกันไว้แบบนี้หรือ”

เฮ้ย! บ้า ไม่ได้เตี้ยมไว้แบบนี้! อันที่จริงคือเราไม่ได้เตี้ยม
อะไรกันเลยต่างหาก! พี่พูดบ้าอะไรของพี่เนี่ย!

“บ้าหรือพี่ เตี้ยมอะไร” ผมหันหน้ากลับมาให้หลัง รู้สึกว่า
หน้าตัวเองร้อนมาก “พอเลยๆ ผมจะเล่นเกมแล้ว พี่จะพูดอะไร
ไร้สาระก็ไปที่อื่นนูน เสียเวลา”

“โอ้เฮ้ย! แค่นี้ก็ทำเป็นจีน” พูดพร้อมกับยื่นหน้าลงมากดปาก
ลงบนแก้มผมอย่างรวดเร็วโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว

ส่วนตัวผมนะหรือครับ สะดุ้งเฮือกจนตัวแทบจะลอยไปติด
ฝ้าเพดานห้องแล้ว ผมมองหน้าเพื่อนรุ่นพี่ที่ยังส่งยิ้มหวานยียวนมา
ให้แบบไม่ทักท้วงอย่างไม่วาย

เล่นใหญ่ไปแล้ว! เล่นใหญ่ไปแล้วโว้ย!

“พอ! พอเลยพี่ มาเถอะครับ เริ่มเกมกันเลยดีกว่า พี่ขม่ง
เล่นอะไรไม่รู้ ไร้สาระ”

“อ้าว! หอมแก้มแฟนนี่ผิดตรงไหน”

ยัง! ยังไม่เลิกอีก เดี่ยวอัดคลิปนี้จบนะ เดี่ยวบ๊ิด---

และเมื่อเราทั้งสองคนเข้าสู่บรรยากาศเล่นเกมแบบจริงจัง ใต้
ฉากหวานแหววสีชมพูเมื่อครู่ก็หายวับไป กลายเป็นผู้ชายสองคนที่
เคร่งเครียดอยู่กับเกมพี และมือผมก็ขึ้นเหงื่อจนเม้าส์ลื่นไปหมดอีก
ตามเคย

“เฮ้ย! มิว ทางนั้น นั่นๆ มันอยู่นั่น”

“แล้วพี่จะชี้ให้ผมวิ่งไปหาทำไมเล่า”

“มิว เทียนอยู่นั่นไง”

“วิ่งดีมิว! วิ่ง! ฝ่าจะแตกหัว--- อ้ากกกกกก!/ว้ากกกกกก!”

เสียงผมกับพี่มิวประสานกันอย่างไพเราะ ดินะที่กำลังแวงกัน
ห้องค่อนข้างหนา ไม่งั้นข้างห้องคงมาเคาะประตูทุกวันที่ผมทำ
คลิป

อัดไปได้ประมาณสี่สิบนาที ผมก็พูดปิดคลิปเหมือนเดิม
ขอบคุณที่ฟឹทซยังหายใจหอบแฮกๆ จากที่โดนผิดุ้้งแช่ใส่อยู่เลยไม่มี
เวลามาหยอกผมต่อหน้าคนดูแบบตอนเปิดคลิป

“ให้ตายเถอะ” ฟឹทซว่าเสียงอ่อย “ไอ้เกมห่านี้มันจะยากเกิน
ไปริเปล่า แล้วฝีมือแต่ละตัวนี่ก็...อ้อหือ!”

“เออ มันยากขึ้นกว่าคราวก่อนหลายเท่าเลย” ผมเห็นด้วย
“เทียนก็แทบจะไม่มีให้เห็น ให้ตายสิ! โอ้ย! มีอยู่สั้่นอยู่เลยอะฟឹ
ตอนที่อยู่ตรงสุสานเมื่อกี้ผมตกใจจริง ๆ นะ แบบ...นึกว่าหัวใจจะ
วายแล้ว”

“เหมือนกัน” อย่าได้คิดครับว่าเสียแจะปลอม ดีไม่ดีแกล้ว
กว่าผมอีก “ทำไมเราต้องมาทรมานทรมานเล่นอะไรแบบนี้ด้วยวะ
มิว เราเล่นเกมที่มันไม่น่ากลัวไม่ได้เหรอ”

“แต่เกมนี้มันเริ่มไปแล้วนี่ครับ ยังไงก็ต้องเล่นให้จบ” ผมว่า
“แต่เดี๋ยวเราหาเกมอื่นมาสลับ ๆ กันบ้างก็ได้ ว่าแต่...ฟឹทซ ไหนมา
อธิบายสิ ไอ้ตอนเปิดคลิปก็นั่นมันอะไรกัน”

จำเลยของผมส่งยิ้มแหย ๆ กลับมาให้ก่อนจะพูดแก้ตัว

“ก็ทำให้มันสมจริงไง มิว พี่ว่าตอนที่ทำนี่เป็นธรรมชาติมาก ๆ
เลยนะ ไม่เชื่อลองเปิดย้อนดู”

“ฟឹจะเล่นใหญ่อะไรขนาดนั้นครับ” ผมถามพร้อมกับส่ายหน้า
อย่างอ่อนใจ คิดถึงเรื่องนี้ก็น้ำร้อนขึ้นมาจากจนได้ “แค่ที่ผมพูด
อย่างเดียวก็มีน้ำหน้กมากพอแล้ว หรือที่ฟឹพูดตอบกลับมานั้นใจ
ไม่เห็นต้องมาหอมกั้หอมแก้ม อูย ให้ตายสิ! ชนลุก”

“ชนลูกจริงอะ” พี่ชแกลังถามอย่างยียวน เนอะ ยังไม่เลิกเล่น
อีก

“ชนลูกดีพี่ ผมเป็นผู้ชายปกตินะ”

“แหม ก็เห็นหน้าแดง นึกว่าฟิน”

“พี่ช!”

“เออ ๆ อย่าไว้วายนักเลยน่า” พูดพร้อมกับยีหัวผมอีกแล้ว
ให้ตายเถอะ! ผมยุ่งเพราะเขามาทักแล้วเนี่ย! “เห็นว่าเนืออย่างเมื่อ
อาทิตย์ก่อนอ่อยดีหอรอก ก็ต้องเอาให้คุ้มค่าตัวหน่อยถูกไหม นี่พี่
ทำเพื่อมิวเลยนะ”

เออ พูดถึงเรื่องนี้...

“แล้วอาทิตย์นี้พี่อยากกินอะไร”

“อืม” พี่ชคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จั้น...อยากกินอาหารญี่ปุ่นมือหนึ่ง
แล้วก็...”

“แล้วก็?” อาหารญี่ปุ่นหะอ อืม ถ้าไม่ใช่ร้านแพง ๆ ก็พอไหว
เขาไม่ได้บอกนี่ว่าร้านอะไร เอาแค่ถูก ๆ ก็พอมั้ง

“แล้วก็อาหารฝีมือมิว”

“ฮะ!?” เมื่อพี่ชพูดว่าอะไรนะ “อาหาร...ฝีมือผม?”

“ใช่” เขาย้ำพร้อมกับยิ้มกว้าง มันอาจจะดูเป็นรอยยิ้มสดใส
นะ แต่ผมว่ามันเหมือนแกลังกันมากกว่า “พี่เลี้ยงง่ายนะ มิว กิน
อะไรก็ได้ มิวอยากทำอะไรให้พี่กินละ ข้าวผัดเป็นไง”

ไอรุ่นพี่บ้า!

ถ้าจะตั้งเงื่อนไขกันแบบนี้ สู้ให้ผมพาไปเลี้ยงร้านแพง ๆ ยังจะ
ดีเสียกว่า

บทที่ 4

“ก็พี่จำได้ว่ามิวเคยเล่าให้ฟังว่าที่บ้านทำร้านอาหาร แปลก
เหรออถ้าพี่อยากจะกินอาหารฝีมือมิว”

“ถ้าพี่อยากจะกินข้าวร้านผม ก็มากินที่ร้านผม ไม่ต้องมาตั้ง
เงื่อนไขว่าต้องเป็นฝีมือผม” ผมเถียงชายหนุ่มรุ่นพี่ที่ยังมีรอยยิ้ม
ยิวนประดับอยู่บนใบหน้าเฉกเช่นเคย

วันนี้ผมพาเขามาที่ร้านอาหารตามสั่งของบ้านผมตามที่
สัญญากับเจ้าตัวไว้ ที่นี่เป็นตึกแถวที่พ่อผมซื้อตั้งแต่โครงการก่อสร้าง
ใหม่ๆ ส่วนบ้านหลังที่ผมอยู่ปัจจุบันก็อยู่ในหมู่บ้านลึกเข้าไปใกล้ๆ
นี้แหละ

ที่นี่ทำเลดีมาก นอกจากจะมีตึกแถวแล้ว ยังมีหอพักต่างๆ
เปิดเช่า บ้านผมจึงได้ลูกค้ากลุ่มนี้มาไม่ยากเพราะราคาไม่แพงและ
อาหารสะอาดรสชาติอร่อยเหาะ

ที่ผมพูดแบบนี้ได้เพราะแม่ครัวหลักคือแม่และป้าผมนี่แหละ
แล้วก็ไม่ต้องมองผมแบบนั้นเลย ผมไม่ชอบการทำอาหารจริง ๆ

แม้ว่าที่บ้านจะเปิดร้านขายอาหารตามสั่งก็ตาม ใช่ว่าผมทำกับข้าวไม่เป็นนะ แต่ไม่ชอบทำ

“อ้าว! มิว มาแล้วเหรอลูก” คุณนายธีรดา แม่ผมเยื้องย่างออกมาจากหลังครัวแล้วหลังจากผมฝากพีเบล หัวหน้าสาวเสิร์ฟประจำครัวเราให้ไปตามหม่อมแม่มา โชคดีที่ตอนนั้นลูกค้ายังไม่แน่นร้านนัก แม่ผมเลยปลีกตัวออกมาได้

“สวัสดิ์ครับแม่” ผมยกมือไหว้ พี่ชทำตาม แม่กับพี่ชเคยเจอกันมาก่อนตอนผมย้ายเข้าไปอยู่หอแล้ว เพราะงั้นจึงไม่ต้องเสียเวลาทำความรู้จักกันมาก

“ไฉนจะ เห็นวันนี้มีวบอกว่าพี่ชอยากกินอาหารร้านป้าเธอ” แม่ผมพูดยิ้ม ๆ พี่ชหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะขยายความ

“ครับ ผมบอกว่าผมอยากกินกับข้าวที่มิวทำ”

“ตายแล้ว! จะดีเหรอลูก” คุณแม่อุทานเสียงหลง แทบจะยกมือขึ้นมากุมอกอยู่ร่ำร่ำ “ฝีมือมิวเนี่ยนะ จะกินได้รึเปล่าก็ไม่รู้”

“เกินไปแม่” ผมแยกเขี้ยวใส่แม่ตัวเอง “มิวไม่ได้ทำอาหารแยขนาดนั้นสักหน่อย มาครับ พี่ช เลือกที่นั่งเลย เดี่ยวผมไปทำข้าวผัดมาให้”

“ข้าวผัดอย่างเดียวจะพอเหรอลูก” เสียงคุณนายธีรดาผู้เห็นทุกคนที่อายุน้อยกว่าตัวเองเป็นลูกหันไปถามพี่ชไล่หลังผมมา “ให้มิวทำอย่างอื่นมาด้วยไหม ผัดผักอะไรจ้ะ”

“ผมไม่ทำนะแม่!” ผมรีบดักคอ ก็ตกลงกันไว้แค่ข้าวผัด จะมาผัดผักอะไรอีกล่ะ

“เดี๋ยวเถอะ! พี่เขาอุตส่าห์มาถึงบ้าน พูดจาแบบนี้ได้ยังไง!” แม่ผมตะโกนกลับมาเสียงดู ส่วนไอ้รุ่นพี่ตัวแสบหัวเราะว่า

“แค่ข้าวผัดของมิวอย่างเดียวก็พอครับ”

ไข่ ต้องให้ได้แบบนี้ ไฉฟี่ที่รัก ผมไม่ใช่คนชอบทำอาหาร และฟឹชก็รู้เพราะผมเคยเล่าให้ฟังแล้ว ผมว่าเพราะเสียแกร้งนี้แหละ ถึงได้จิงใจจะบอกว่าอยากกินกับข้าวฝีมือผม ไฉ่เรื่องแกล้งกันนี่ชอบนัก

“ไฉ มิว” ป้าแท้ๆ ของผมเอ่ยทักก่อนจะทำตาเหลือกเมื่อเห็นผมหยิบผ้ากันเปื้อนมาใส่ “ตายละ นี่มิวจะเข้าครัวเองเลยหรอเนี่ย ตายแล้ว พรุ่งนี้หิมะต้องตกในเมืองไทยแน่”

“ก็มากไปป้านิด” ผมเบ้าปาก “วัตถุดิบอะไรยังอยู่ที่เดิมใช่ไหมครับ จั๊นผมขอลงมือเลยนะ”

และสาเหตุหลักๆ ที่ผมไม่ชอบทำอาหารเลยก็คือ...

“มิว ลูกใส่น้ำมันเยอะไปหรือเปล่า แล้วกระทะใครเขาให้ถือแบบนี้ จับให้มันทะมัดทะแมงหน่อย” แม่ผม

“ตายแล้ว! มิว ใครให้หนูหั่นกุ้งแบบนี้ แล้วแครอทนั่นไม่ใหญ่ไปหน่อยหรอ เตี่ยวคนกินเขาก็ดิดคอรอก” นี่ป้า

“ไปเลอะหมดแล้วลูก มิว ตั้งใจทำหรือเปล่าเนี่ย”

“ระวังอย่าให้ข้าวแฉะนะลูก เตี่ยวไม่อร่อย”

และอีกสารพัด

นี่แหละครับ สาเหตุที่ผมไม่ชอบเข้าครัว คือไม่ใช่ว่าผมทำกับข้าวไม่เป็นนะ ถ้าจำเป็นก็ทำได้ แต่ถ้าเลือกจะขอล้างดีกว่า ต่อให้ทำคนเดียวไม่มีคนคุม แต่ผมจะรู้สึกเหมือนมีเสียงของแม่กับของป้ามารอกหูอยู่แบบนี้ตลอด และมันทำให้ผมไม่มีความสุขกับการทำกับข้าวเลย

ในที่สุดป้าและแม่ของผมก็ผละออกไปเพราะเริ่มมีออร์เดอร์เข้ามา ทำให้ลูกค้าถึงไม่มาให้เร็วกว่านี้นะ นี่ผมทำจนจะเสร็จอยู่แล้ว

ผมวางจานข้าวผัดกุ้งสองจานลงบนโต๊ะที่ฟឹชนั่งอยู่ เจ้าตัวเงยหน้าขึ้นมาจากมือถือพร้อมกับส่งยิ้มมาให้

“กลิ่นหอมจัง มีว นาทานสุด ๆ”

“แน่นอนสิพี่” ถึงจะรู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำกับข้าวเก่ง แต่คนตั้งใจทำมาแล้วมันก็ต้องออกมาดีสิ “ผมรักษาคำพูดอยู่แล้ว แต่พี่นี่ก็บ้านะ เลือกร้านแพง ๆ ก็ได้แท้ ๆ แต่ดันมาหวังพึ่งฝีมือการทำอาหารของผม เสียใจทีหลังไม่รู้ด้วยนะ”

“เสียใจทำไม” พุดพร้อมกับตักข้าวเข้าปากเคี้ยว “ข้าวผัดนายนี้อร่อยดีออกนี่”

ผมลองตักข้าวปากเพื่อชิมรสมือตัวเองบ้าง อืม ก็พอใช้ได้แหละว่ามาตรฐานแค่นี้แม่ผมคงไม่ให้ผ่าน แต่สำหรับผม เท่านั้นก็ดีมากพอแล้ว

แล้วแม่ก็วางจานผัดผักกับกุ้งชุบแป้งทอดลงตรงหน้า ผมเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายที่ส่งยิ้มบางมาให้

“อ้าว ทานกับข้าวผัดนะลูก กินแต่ข้าวผัดอย่างเดียวเดียวไม่อิ่ม”

“ขอบคุณครับแม่” ผมยิ้มตอบ กุ้งชุบแป้งทอดนี้อาหารจานโปรดผมเอง แม่เลื้อมีอมาชุบหัวผมทีหนึ่งก่อนจะผละไปบอร์เดอร์จากลูกค้า ผมตักกุ้งชิ้นหนึ่งมาไว้ในจานตัวเองพร้อมกับโรยน้ำบ๊วย อารมณ์ดีขึ้นมาทันทีกับกุ้งฝีมือแม่

“โห! ยิ้มหน้าบานเชียวนะ” พี่ชยยิ้มพร้อมกับพูดแซว ผมยิ้มตอบกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน แถมยังใจดีตักกุ้งให้คุณพี่อีกด้วย

“แน่นอนสิพี่ ผมชอบกุ้งชุบแป้งทอด”

“ทานผักนี้ด้วยสิ คุณแม่อุตส่าห์เอามาให้” เขาตักผัดผักคินให้ผม แน่نونว่าผมกินทุกอย่างที่อยู่ในจานตัวเองหมดเรียบ มีครอบครัวทำร้านอาหารจ้ ขอบอกว่ารู้คุณค่าข้าวทุกเม็ด

ผมกับพี่ชยนั่งย่อยอยู่อีกครู่หนึ่ง ผมเล่าให้อีกฝ่ายฟังว่าห่าง

จากร้านผมไปอีกไม่กี่ชอยคือซาฟารีเวิลด์ ถ้าพี่ชสนใจอยากไปเจอเพื่อนในนั้นก็ขับรถไปได้ รุ่งพี่ตัวโย่งเอื้อมมือมายีหัวผมแรง ๆ อย่างคาดโทษที่ไปเหมารวมเข้ากับสัตว์ในสวนสัตว์ ทำไมละ ก็หน้าออกจะคล้าย ๆ กัน น่าจะคุยกันรู้เรื่อง

“แม่” เสียงเรียกของน้องสาวผมดังขึ้นเรียกความสนใจจากผม และพี่ชทันที “มอสขอเงินค่า---” เสียงของเด็กสาวเจิบไปเมื่อหันมาเห็นผมกับรุมเมท เจ้าตัวอ้าปากกว้างขึ้น แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็พุ่งเข้ามาหาผมทันที

“ไฉ่เย็น มอส” ผมรีบปรามน้องสาวที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นม. 4 มอสรวบผมทางม้าขึ้นไปด้านบน มันแกว่งไปมาอย่างน่ากลัวตอนที่กระแทกเท้าปรีเข้ามา “หัวนะเนี่ยเรา เจอพี่ไม่ยกมือไหว้เลยหรอหือ?”

“นี่มันแฟนพี่---”

“ซู่ว!” ผมรีบยกนิ้วชี้ตะปะปาก หันมองว่าแม่หรือป้านิดอยู่แถวนี้ไหม ส่วนพี่ชงอตัวลงไปกลั้นหัวเราะเรียบร้อยแล้ว จะมาเล่นตื้นอะไรตอนนี้ “อย่าเพิ่งพูดอะไรเรื่องนี้ได้ไหม อยากให้แม่หัวใจวายตายเหรือ”

“พี่มิวรู้ใหม่ว่าเพื่อนมอสพูดถึงเรื่องพี่มิวกับผัวพี่ด้วยนะ”

คำพูดนั้นทำเอาผมสะดุ้ง ส่วนพี่ชหลุดหัวเราะออกมา นิดหนึ่งอย่างกลั้นไม่อยู่ โอ้ย! ให้ตายสิ!...แค่เพราะคำพูดพล่อย ๆ คำเดียวที่หลุดไปในคลิปนี้ ทำเอาผมได้ผัวกันเลยทีเดียว

“ไฉ่เย็น มอส” ผมรีบดึงตัวน้องสาวที่ค่อนข้างหัวของตัวเองลงมากระชับ “พี่กับพี่ชไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“อ้าว!” เจ้าหล่อนทำหน้าง “แล้วที่เขาบอกว่าพี่สองคนคบกันนั่นละ”

“ก็...เอ่อ พวกพี่แกล้งคบกันอยู่นะ”

มอสขมวดคิ้วมุ่น “แล้วทำไมต้องแกล้งคบด้วย”

“ก็มีอะไรหลายอย่าง” ชีเกียจอธิบายวะ “แต่ฟังนะ ห้ามบอกเรื่องนี้กับใคร เข้าใจไหม”

“เรื่องไหน เรื่องที่พี่แกล้งคบหรือเรื่องที่ทุกคนลือกันว่าพวกพี่คบกัน”

เออ นั่นสิ เรื่องไหนล่ะคราวนี้ จะพูดยังไงดี

“เออจ้ เาเป็นว่าพี่กับพี่ชกำลังคบกันอยู่ แต่ห้ามบอกพ่อ กับแม่เรื่องนี้ เข้าใจไหม”

“แล้วเรื่องแกล้งคบล่ะ ตกลงว่านี่คบกันจริง ๆ หรือว่าแกล้งคบกันแน่”

โอ้ยยย! ปวดหัว

“แกล้งคบเฉย ๆ เเพีย!” ผมแยกเขี้ยวใส่ไอ้มอส “พี่แกเป็นผู้ชายแท้ นะ ก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

“ไม่เห็นจะสน”

เออ ก็เป็นนี้ทุกที

“เอาเป็นว่าเก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วยแล้วกัน ถ้าคุยกับเพื่อนก็บอกว่พี่กับพี่ชคบกัน”

“มอสไม่สนใจเรื่องชาวบ้านหรอก แม่! มอสขอตั้งค้ค่าเข้าค่ายหน่อย” แล้วเจ้าตัวก็สะบัดแขนหลุดจากการเกาะกุมของผมแล้วจากไป เห็นยัยจอมแก่นนี้แล้วอดไม่อยู่ ต้องถอนหายใจออกมาเฮือก พี่กชโน้มหน้าลงมาพูดเสียงเบาอย่างไม่แน่ใจ

“จะดีหรือมิว เกิดน้องมิวไปบอกเพื่อนที่โรงเรียนแล้วความแตกขึ้นมา---”

“ไม่หรอกครับ” อย่างน้อยผมก็เชื่อมั่นน้องสาวตัวเอง อีก

อย่าง...“มอสไม่ค่อยสนเรื่องของใครหรอก ต่อให้คนอื่นเขาเมาท์กัน
เรื่องเรา ยัยนั่นก็ไม่คิดจะร่วมวงด้วยอยู่แล้ว”

“แต่น้องมิกก็ยังอุตส่าห์รู้นะ” พุดยิ้ม ๆ

“ก๊ินะ มันคงดูช่องผมอยู่บ้างเหมือนกันมั้ง จั๊นถ้าฟีกินเสร็จ
แล้วผมไปเอาของที่ห้องห่วย ฟีกชจะมาด้วยไหม”

ฟีกชจะกักไปทันทีด้วยท่าทางไม่แน่ใจ “ห้องของมิก...หมายถึง
ห้องนอนของมิกในบ้านของมิกอะนะ”

“ก็ใช่ดีฟี่” ถามอะไรแปลก ๆ “ผมว่าจะไปเอาจอยสักห่วย
จะได้ต่อเล่นกับคอมพ์ที่หอได้ง่าย ๆ ผมว่าจะซื้อเกมในสตรีมเกม
หนึ่งมาเล่นอยู่ มันเล่นพร้อมกันสองคนได้ด้วยนะ ฟี่จะได้ไม่ต้องนั่ง
หน้าเมื่อยเวลาผมเล่น แต่เกมนี้ถ้าไม่มีจอยจะเล่นยากมาก อีก
อย่าง...ถ้าเล่นสองคนยังงี้ก็ต้องใช้จอยแหละ ไม่งั้นเล่นไม่ได้ โชคดี
ที่ผมมีจอยเก็บไว้หลายอันอยู่ เมื่อก่อนใช้เล่นกับมอสแล้วก็ถูกฟี่
ลูกน้องคนอื่น ๆ จะได้ไม่ต้องเสียตังค์ซื้อใหม่”

ฟีกชส่งยิ้มกลับมาให้ผม “มิกนี่พอพูดเรื่องช่องของตัวเองหรือ
เรื่องเกมนี้อารมณ์ดีขึ้นมาเลยนะ ชอบมากจริง ๆ เลยสิ?”

“อ้าว! แหงดีฟี่” ผมตอบพร้อมกับหัวเราะร่วน “ไม่งั้นผมจะทำ
ช่องเกี่ยวกับการเล่นเกมของตัวเองทำไมล่ะ มาครับ ฟีกช ขึ้นมา
ก่อน ห้องผมอยู่ทางนี้”

ผมพา 룸เมทรุ่นพี่เข้ามาในห้องส่วนตัวของตัวเอง มีโปสเตอร์
เกมกับอนิเมะการ์ตูนญี่ปุ่นแปะอยู่บนผนังสามสี่แผ่น ฟีกชกวาดตา
มองไปรอบ ๆ ก่อนจะเดินไปสำรวจฟีกเกอร์จากเรื่องดราม่าก่อนบอล
ที่เรียงรายอยู่บนชั้น

นั่น...เห็นนะว่ามองนมกับขาอ่อนบลูมาอยู่ ผมรู้ ผมเคยทำ
มาก่อน

ผมยัดจอยเกมใส่กระเป๋าไปที่เตรียมมาอย่างรวดเร็ว พี่ชเดิน
ไปนั่งที่เก้าอี้ กวาดตาดูหนังสือที่เรียงรายบนชั้นวาง

“อ่านการ์ตูนเยอะจัง”

“สนุกนะพี่ เรื่องที่พี่มองอยู่อะ ถ้าอยากยืมก็เอาไปได้นะ”

“เออ มิว”

“หืม?” ผมถามกลับโดยที่มีมือยังสาละวนกับกระเป๋าตัวเอง “ว่า
ไงครับ”

“ผลตอบรับของคลิปที่แล้วเป็นไง”

ผมเงยหน้าขึ้นมองคนถามทันทีก่อนจะเหยียดยิ้มกว้าง “ก็...
ดีครับ ถล่มทลายมากมาย ผมได้ยอดวิวกับยอดซับขึ้นเกือบเท่าตัว
ได้มั้ง”

“แล้วนอกจากนั้นล่ะ”

“นอกจากนั้นอะไร”

“ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าตอนนี้คนอื่นมองเราสองคนยังงัยล่ะ”

ผมยกไหล่ “ก็ใช่ครับ ทุกคนก็ตื่นเต้นกันดีที่เราทั้งคู่เป็นแฟน
กัน”

“แล้วมิวโอเคกับเรื่องนั้นหรือ”

“อ้าว!” อัดไม่ได้ ต้องหลุดหัวเราะออกมานิดนึง “ผมเป็นคน
ขอให้พี่ช่วยเล่นเป็นแฟนเองนะ ถ้าผมไม่โอเคแล้วจะทำยังไงล่ะ”

“แล้วตกลงว่าโอเคหรือไม่โอเค”

“ก็ต้องโอเคดีพี่” ผมสบตาเขาตรงๆ “ตอนนี้ช่องผมแม่งโคตร
บูม นี้นักก่อนผมเพิ่งได้คุยกับนักแคสต์ที่ดังๆ คนหนึ่งมา ผมว่าคราว
หน้าจะลองเล่นเกมกับเขาสักตาอยู่”

“แล้วมิวไม่รู้สึกแยหรือที่คนอื่นมองว่ามิวชอบผู้ชาย”

ผมคิดตามคำถามนั้น จะหาว่าผมหมกมุ่นอยู่กับชาแนลของ

ตัวเองมากไปก็ได้นะครับ แต่นอกจากเรื่องที่ว่าคำโกหกนี้ทำให้ช่อง
ของผมมีคนดูเพิ่มขึ้นแล้ว ผมแทบไม่คิดถึงแง่มุมอื่น ๆ เลย

ในที่สุดผมก็ส่ายหน้ากับคำถามที่ว่า “ก็ไม่นี่ครับ พี่ช อี
อย่าง...เรื่องแบบนี้สมัยนี้ก็ปกติจะตายไปไม่ใช่หรอ”

ไม่รู้ทำไม แต่ผมรู้สึกเหมือนเพื่อนรุ่นพี่ผมจะถอนหายใจออก
มาอย่างโล่งอกชนิดหนึ่ง

“งั้นหรอ”

“หรือว่าพี่รู้สึกไม่ดี?”

“เปล่า ๆ” โบกมือกลางอากาศ “ถ้ารู้สึกไม่ดีคงไม่ตอบรับคำ
ขอร้องของมิวหรอ”

ผมแยกเขี้ยวใส่เขา “ไม่ต้องเน้นคำว่า ‘ขอร้อง’ ขนาดนั้นก็ได
ครับ”

“แต่อย่างนี้เราก็ไม่ควรบอกใครพร่ำเพรื่อปะว่าไม่ได้คบกัน
จริง ๆ” เขาพูดพร้อมกับหยิบโตเกียวกูลเล่่มหนึ่งชิ้นมานอนอ่าน ผม
เชื่อกว่าไม่ลืมอะไรที่ควรเอาไปจากห้องอีกครั้ง

“ก็คงงั้นแหละครับ แต่ผมบอกไ้เก่งนะ แล้วก็บอกไ้มอสไป
เมื่อกี้”

“งั้นพี่บอกเพื่อนตัวเองก็ได้ใช่ไหม”

“ครับ แต่ยังไงก็ขออย่าให้เพื่อนพี่เอาไปแจ็กแล้วกัน เดี่ยวจะ
มีเรื่องดราม่า” เอาจริง ๆ ก็กลัวอยู่เหมือนกันครับว่าถ้าความแตก
แล้วจะมีไคกนาฏกรรมเกิดขึ้นกับตัวผมและช่องของผม แต่ตอนนี้ยัง
ไม่อยากไปกังวลถึงตรงนั้น ขอออบโกยช่วงขาขึ้นนี้ไปก่อน

“เออ ไม่ต้องห่วงหรอก แต่พอเราจะเลิกเล่นเป็นแฟนกันจริง ๆ
ขึ้นมาจะทำไงอะ มิวจะบอกคนดูว่าไง”

“ก็...คงบอกว่าเลิกกันแล้ว อะไรจ้ะมั้งครับ”

“ต้องพูดด้วยสินะว่าเข้ากันไม่ได้” พี่ชยยิ้มยิวน ผมหัวเราะ
รับขณะรูดซิปปกระเป๋าคิด

“ใช่สิพี่ นันมันแพทเทิร์นคลาสสิกอยู่แล้ว แต่กว่าจะถึงตอน
นั้น ผมว่าทุกคนคงเบื่อ ๆ กับคู่ของเราแล้ว” อย่างน้อยผมก็หวังว่า
แบบนี้แหละ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น คนที่โผล่หน้าเข้ามาคือพ่อของผมเอง
“ไง มิว มอสบอกว่ามิวอยู่บนห้อง”

“สวัสดีครับ” พี่ชยยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างรู้มารยาท พ่อผมรับ
ไหว้อย่างรวดเร็วก่อนจะเลิกคิ้วข้างหนึ่งเป็นเชิงถาม สัมไป พ่อยัง
ไม่เคยเจอพี่ชยนี้ว่า ตอนที่ผมย้ายเข้าหอมีแต่แม่ที่ได้เจอ

“นี่พี่ชยครับพ่อ รุมเมทผมไง”

“อ้อ” พยักหน้าหงิก ๆ จากนั้นก็ยื่นอะไรบางอย่างมาให้ “นี่
นะ มิว พ่อได้มา ให้มอสไปแล้วสองใบ เลยเอามาให้มิวอีกสองใบ
เผื่ออยากไปกับเพื่อน”

“อะไรเหรอพ่อ” ผมรับตัวอะไรสักอย่างมา ก้มลงดูก่อนจะร้อง
อ้อ “ตัวไปซาฟารีนี่เอง”

“ชวนพี่ชยไปเที่ยวสิ” พุดพลางพยักพเอิดไปทางเพื่อนรุ่นพี่
ของผม “อยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง แต่วันนี้อาจจะเข้าไปหน่อย จะเที่ยว
ไม่คุ้ม”

“ขอบคุณครับพ่อ” ผมว่า มีบ่อยครั้งเหมือนกันที่พ่อจะได้ตัว
เข้าสวนสัตว์แห่งนี้มา ผมกับมอสนี่യാปรุหมดแล้ว “แต่วันนี้คงไม่ได้
แล้ว เข้าไปอย่างที่พ่อว่าแหละ นี่เดี๋ยวผมกับพี่ชยก็กำลังจะกลับหอ
แล้วด้วย”

“อ้อ เดินทางดี ๆ แล้วกัน” พุดเพียงเท่านั้นแล้วก็หายหน้าไป
ผมหันกลับมามองรุ่นพี่ที่มองบัตรเข้าสวนสัตว์ในมืออย่างสนใจ ผม

เลยยื่นให้เขาดู

“อ๊ะ พี่ ผมให้ พี่จะเอาสองใบเลยก็ได้ละ ชาฟารีผมไปบ่อยแล้ว เพื่อพี่อยากพาสาวไปเดท”

“เดท?” เขาทวนคางๆ ขณะพลิกดูด้านหลัง “นี่ยังเหลืออีกตั้งสามเดือนกว่าจะหมดอายุนี้”

“ใช่ พี่ ไม่ต้องรีบก็ได้ ไว้หาสาวได้ก่อนค่อยไป นี้นะ ขอบอกเลยว่าถ้าพี่ไปซื้อหน้าประตูนี้ ค่าเช่าคนหนึ่งเกือบหกร้อยเลยนะ เอ... ใช่เปล่าหว่า ประมาณนั้นมั้ง ผมก็ลืมๆ แล้ว ว่าแต่พี่เคยไปหรือเปล่า ชาฟารีเวิลด์เนี่ย”

“ไม่อ๊ะ ไม่เคย”

“โห! จริงดิ” สำหรับผมที่ไปบ่อยพอๆ กับห้างแถวบ้านถือว่า เป็นเรื่องน่าแปลกใจทีเดียว “งั้นก็โอกาสดีเลย พี่จะได้ไปเยี่ยมเพื่อนๆ พี่นั่นไง ไร้! แล้วก็ไม่ต้องบอก ปานนี่พี่คงเหงาแย่แล้ว ไม่ได้เจอฝูงตั้งนาน เมื่อกี้ถ้า---เอ้ย! พี่ ทำอะไรเนี่ย!”

“เจียบปากเลย ไอ้ตัวแสบ”

ผมร้องเหวอเพราะอีกฝ่ายใจในตัวเข้ามาห่มผมลงบนเตียง ยังไม่ทันที่ผมจะได้ตั้งตัวอะไร ไอ้คุณพี่ขาก็จิ้งนี้ลงมาบนเอวของผมอย่างบ้าคลั่ง

...จะเหลืออะไรละครับ ดันสิ!...

“โอ้ย! ฮ่าๆๆ พี่ข ไม่เอา ผมล้อเล่น พะ...พี่ข! ฮ่าๆๆ พอแล้ว พอแล้ว---”

“จะพูดล้อเลียนรุ่นพี่อีกไหม หา!? แล้วว่าใครเป็นเพื่อนกับสิ่งมีชีวิตในสวนสัตว์ หือ?”

ผมพยายามจับมือเขาให้หยุดจี้เอวผมสักที แต่พี่ขแข็งแกร่งเป็นบ้า ผมรวบมือเขาไว้ไม่อยู่เลย โอ้ย! ตาย หายใจไม่ทัน...หายใจ

‘ไม่ทันแล้ว!

“พะ...พี่ช ผมขอโทษ ผมไม่ล้อแล้ว---”

ผมหายใจหอบระรัวทั้งที่ริมฝีปากยังเปื้อนยิ้ม แต่เมื่อผมได้สบตากับคนด้านบน อยู่ๆ ผมก็รู้สึกว่เสียงทั้งหมดถูกกลืนหายไป ในลำคอ

พี่ชมีดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ไม่ได้ดำสนิทเหมือนกับของผม สายตาของเขามักจะแฝงแววขี้เล่น ยียวนกวนประสาท หรือไม่งั้นก็ฉายแววเปื้อนหน่ายไปเลยตามประสาคนขี้เบื่อ

แต่ตอนนี้เขามีแววตาที่แปลกออกไป มันเป็นสายตาที่ผมไม่แน่ใจว่มันหมายความว่าอะไร

แต่...มันทำให้ผมใจเต้นแรงขึ้น

คือแค่จากที่หายใจหอบหนักหน่วงนี้ก็ทำให้หัวใจผมเต้นรัวอยู่แล้ว นี่มันยังจะเต้นแรงขึ้นได้อีกหรอ

“พี่ช?” ผมเรียกเขาอย่างไม่แน่ใจขณะที่ร่างสูงผละออกจากผม เขาเลื่อนมือขึ้นถูแก้มแดงๆ ของตัวเองราวกับต้องการกลบเกลื่อนบางอย่าง

ให้ตายสิ!...ทำไมเขาดูน่ารักแบบแปลกๆ จัง แล้วนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกด้วยที่ผมเห็นว่าเขาน่ารัก

“โทษที แกล้งแรงไปหรอ” เขาถามโดยไม่มองหน้าผม

“ก็...เปล่าครับ ผมไม่เป็นไร”

“อ้อ” ยัง! ยังไม่มองผมอีก “จั้น...เรากลับกันเลยไหม หยิบของครบแล้ววีเปล่า”

แล้วพี่แกจะหน้าแดงทำพระแสงอะไรครับเนี่ย!